

ДЕМОКРАТИ МОЖУТЬ ВИБРАТИ 19 ГУБЕРНАТОРІВ НА ВСІХ 33

Вашингтон. — Кореспонденти щоденника „Нью Йорк Таймс“ на основі своїх спостережень в тих стейтах, в яких мають вибрати 33 губернаторів цієї осені, твердять, що демократи мають вигляди вибрати аж 19 губернаторів, а республіканці тільки 14. Ці кореспонденти не передбачають вислідів виборів з 2 листопада цього року, тільки твердять, що якщо тепер відбулися вибори, то демократи мали б перевагу. Демократи мають перевагу в 8 стейтах, в яких с тепер республіканці губернатори. Це такі стейти: Пенсильванія, Коннектикут, Мериленд, Арізона, Айдахо, Невада, Нью Мексико і Колорадо. Тепер 33 стейти вибирають губернаторів, і в них досі були республіканські губернатори в 22 стейтах, а демократи з губернаторами в 11 стейтах. Загалом досі було 28 республіканських губернаторів і 20 демократів. Тепер справа стоїть так, що демократи мали б більшість губернаторів. Кореспонденти твердять, що такі справи впливають на вибори в тому дусі, щоб вони голосували за демократів: безробітність, справи стейтських податків та різні справи, що відносяться до місцевих обставин. З огляду на загальне значення для цієї держави велике зацікавлення великою справою, що буде вибраною на губернаторів в стейті Нью Йорк, а ці вибори можуть мати вплив на вибір президента в 1956 році. Тепер, твердять журналісти „Нью Йорк Таймса“, має незначну перевагу республіканський кандидат сенатор Ірвінг М. Айвс над своїм демократичним противником Авереллом Гарріманом. Але й тут це неясне становище, бо демократи ведуть завазату кампанію за своїм кандидатом.

Демократи підтримували комуністів — твердить Бенсон

Алгона, Айова. — Секретар рільничого Езра Тефт Бенсон, промовляючи на прийнятті Республіканської Партії, закликав виборців не голосувати за демократичних кандидатів, бо, мовляв, демократичний уряд підтримував комуністів. „Олджері Гісін, Геррі Декстері Вайті і інші полпентачі комуністів вже не займають високих становищ“, сказав Бенсон. В демократичній рільничій вже немає Лі Пресмана, бо уряд президента Айсенгавера постійно і енергійно виступає проти „зрадників“.

Наймолодший губернатор закликає вертатися до релігійних засад

Нью Йорк, Н. Й. — Наймолодший губернатор стейту Теннессі, 34-річний Френк Дж. Клемент на зборах Ротарі Клубу в Нью Йорку закликав в урядах і в політиці керуватися моральними засадами, заснованими на релігії. Він сказав, що „коли політика і релігія не можуть в чомусь погодитися, то щось не правильно в політиці“. Треба позбутися ті думки, що не слід займатися політикою то-

Гобелени за взором Рафаеля в ньюйоркській катедрі

Нью Йорк, Н. Й. — Пані Луїс С. Брюріг, вдова по колекціонерів мистецтва ре- чей, подарувала дев'ять гобеленів Протестантській Катедрі св. Йоана в Нью Йорку. Взір для цих гобеленів намалював славний італійський мalar добрий ренесанс Рафаель у 1513 році на замовлення Папи Лева X. Брюссельський мистець - ткач Пістер ван Аелст виткав гобелени за проєктом Рафаеля. Один комплект таких гобеленів подаровано Катедрі св. Йоана в Нью Йорку. В світі є коло десятків таких комплектів. Оригінал гобеленів знаходиться в Ватикані, а оригінал рисунків Рафаеля є власністю англійської королеви і зберігається в Музеї Вікторії і Альберта.

В СВІТІ

- Міністри закордонних справ Палестини, Мохаммеда Зафарі, Хана, Генеральна Асамблея Об'єднаних Націй вибрала членом Міжнародної Палати Справедливості у Гаазі на місце померлого судді, індійця Індіє Рау, який кандидатував на це місце, перепав одним голосом у виборах тому, що відбувалися вони в жандівський судний день (يوم Кінур) : делегат Ізраїлю об'явив індійцеві голосувати на його, але в цей велике жандівське свято не прийшло на засідання індійський губернатор столиці Ірану переніс конференцію якесь другий друкарський забороненої комуністичної партії Тудег. Припинено появу комуністичної преси. Чистка охопила і шкільництво: звільнено 50 іранських учителів за приналежність або симпатії до комуністичної партії.
- Данський вантажний корабель „Ріке Сков“ мистоти під тори тисяч тонн, затонув на Пінічому мості вночі в середу в четвер минаючого тижня. З 20-ти членів його залоги шведських корабель врятували пісми. На морі знайдено човен із трьома трупами моряків. Доля решти залоги невідома.
- У Лондоні, продовжуючи розкопки в центрі міста, де випадково відкрито руїни староримської святині, віднайдено чотири безголові статуї і дві голони мітичних богів Діонісія і Сілена. Англійські археологи твердять, що на цьому місці 2,200 років тому стояв пантеон.
- Тіло вернулося до Београнду з своєю подорожжю до Сарасва в підбитим очом. Коли він йшов підлітчим автомобілем через Сарасва, який літчик так сильно кинувся в нього кинувши квітви, що набива від очом гудза. Тіло має на оді чорну пов'язку.
- 3,000 тибетців звернулися до індійського прем'єра Неру з просьбою допомогти їм прогнати у комуну - китайських достоянників, щоб духовний батько тибетців Далай Лама, який поїхав був з сівануваною „визтотою“ до Пейнігу, міг вернутися додому.
- 9,000 арабських кочовиків добилися перед мішаного військовою комісією у Палестині права вернутися до південної частини Ізраїлю, звідси чотири роки тому прогнали Із жиди. Втікачі з Палестини, що їх не хочуть прийняти жити, — найбільша болячка арабських держав.

Роберт Г. Джексон, член Найвищого Суду ЗДА, що помер несподівано минулої суботи.

Помер суддя Найвищого Суду Джексон

Вашингтон. — Нагло помер суддя Найвищого Суду Роберт Г. Джексон, який захворів на серце під час їзди до столиці. Джексон помер у Вашингтоні, в домі своєї секретарки пані Еліс Л. Делгес, кілька мінут після того, як прибув його лікар. Перший раз почув він недугу серця в квітні цього року, але тоді атака пройшла легко. Джексон народився 1892 року, і після закінчення правничих студій показався як визначний правник, якого високо цінували бувший президент Ф. Д. Рузвельт. В роках 1940-41 він був генеральним прокуратором, а в 1941 року займав пост судді Найвищого Суду. В 1945 році президент Труман іменував його головним прокуратором ЗДА в Міжнародному суді в Нюрнбергу, який судив 21 нацистського злочинця. Як суддя Джексон був завжди за справедливості для мас і проти всяких привілеїв, обороняючи засади Конституції. Президент Айсенгавер висловив співчуття адвокові судді Джексону, називаючи покійного суддю „визначним правником, який з посвятою й пильністю служив своєму народові“, і тому „всі Америки оплакують його смерть“. З найвищими похвалами відозвалися про Джексона генеральний прокуратор Герберт Бравнелл і губернатор Томас Дюї. Бувший президент Труман „дуже жалусь“, що помер „його приятель, суддя Джексон якого працюю він високо цінував“. Це вже другий суддя Найвищого Суду помер за президентури Айсенгавера — перший був головний суддя Фред М. Вінсон, на якого місце Айсенгавер займував бувшого каліфорнійського губернатора Ірла Воррена. Тепер називають трьох визначних республіканських правників, які могли б зайняти опорожене місце Джексона: Ньюйоркського губернатора Томаса Дюї, державного секретаря Джона Фостера Доллеса і генерального прокуратора Герберта Бравнелла. Комбінують і в такий спосіб, що Доллес зайняв би пост судді в Найвищому Суді, а Доллесове місце державного секретаря зайняв би губернатор Дюї. Дюї відмовився відповісти на питання, чи правдиві ті комбінції. Коли минулого року задували ім'я Дюї між можливими кандидатами на суддю Найвищого Суду — Дюї тоді був заявив, що він незацікавлений в тому, щоб бути суддею НС.

ЗДА домагаються від Совєтів заплати за літак

Вашингтон. — Державний департамент вислав вже третю нову до Москви, в якій домагається заплати в сумі 2,785,492.94 долара за знищений бомбовик типу В-50 над Японським морем в липні 1953 року. Ця нота найдокладніше удокументована в порівнянні з двома попередніми, і в ній державний департамент обвинувачує совєтський уряд в тому, що він „свідомо і доцільно“ склав фальшиві заяви в цій справі. Державний департамент домагається звільнення членів залоги американського бомбовика, якщо хтось із тієї 17-членної залоги залишився в живих після зістрєння бомбовика. Американську ноту доручив посол Чарльз Е. Болен совєтському міністрові закордонних справ в Москві американський посол до Об'єднаних Націй Генрі Кебот Ледж текст цієї ноти передав до Ради Безпеки Об'єднаних Націй. ЗДА не домагаються окремої акції з боку ОН, тільки домагаються, щоб Совєти передали цю справу Міжнародному Судові Справедливості, коли вважають, що американські претензії на відшкодування за знищений бомбовик неоправдані.

Керовані-стрільна мають замінити літаки з пілотами

Вашингтон. — Департамент оборони почав працювати над тим, щоб поширити програму розбудови керованих стрілен до того ступня, щоб керовані стріляти могли замінити літаки з пілотами. В тій цілі департамент оборони зорганізував окрему комісію, яка має розглянути такі проблеми: 1. Поширити можливість продукції керованих стрілен. 2. Вирішити, чи продукувати керовані стріляти теперішніх типів, чи перейти до продукції інших типів. 3. Випрацювати програму поліпшення керованих стрілен. 4. Як розділити війська повинні користуватися керованими стрілянами. Один урядовець заявив, що прийдє час, коли керовані стріляти „можна буде прийняти замість „гогого іншого“, — це значить замість турбомоторних винищувачів і бомбовиків. Тепер на літаки видають ЗДА коло 8 бильйонів доларів річно.

Арештували противника спільних шкіл

Геррінгтон, Делевар. — Арештували Брасна В. Бавлеса за те, що він агітував за тим, щоб учні й населення противилися спільним школам для дітей білих і кольорових батьків. Його заарештовано негайно після того, як він прилетів літаком до стейту Делевар. Його випу-

КОНГРЕСОВА КОМІСІЯ ПОЧИНАЄ ПЕРЕСЛУХАННЯ В СПРАВІ БОЛЬШЕВИЦЬКОЇ ОКУПАЦІЇ УКРАЇНИ

Нью Йорк. — Спеціальна Конгредова Комісія, очолювана конгредменом Чарльзом Керстеном, мала почати в понеділок, 11-го жовтня, переслухання свідків та розгляд матеріалів відносно большевицької окупації України та Вірменії. Переслухання в справі захоплення большевиками інших країн вже перевердено або ще вистемиється. — Переслухання мало початися — згідно з радіоповідомленнями — в год. 11-й рано в будинку Федерального Суду при Фовалі Стріт, поблизу Сіті Голл. Підготовою українських свідчень займався окрема комісія Українського Конгредового Комітету, очолювана адв. Михайлом Пізнаком, правним довідником УКК та заст. голови УНСоюзу. Комісія покликала низку свідків. З українського боку зголошено біля 50 свідків з Нью Йорку та околиці. Не всі вони зможуть скласти свої свідчення, але всі матеріали Комісія перебере та включити їх до документів, які будуть опубліковані окремою книгою. У вівторок, 12-го жовтня, свідчення будуть перебрані з уваги на День Колумба, але продовжуватимуться у вівторок та, правдоподібно, до кінця тижня. Наступного тижня, від понеділка 18-го жовтня, Комісія переслухуватиме українських та інших свідків у Шікаго, Завданням Комісії є висвітлити справу комуністичної агресії на Українську Народну Республіку та інші поневолені тепер країни, з'ясувати большевицькі методи агресії і народодовиства та поневолення інших народів. Свідчення є публічні.

ГЕН. ФРАНКО ВІДВІДАВ АМЕРИКАНСЬКИЙ ВОЄННИЙ КОРАБЕЛЬ

Валенція, Іспанія. — Шоста середземноморська флотія З'єднаних Держав відвідала еспанські води і при цій нагоді голова еспанської держави, ген. Франсіско Франко склав візиту віцеадміралаві Томасові Комбіві. Це був перший раз, коли еспанський диктатор опинився на американському кораблі, який є поміст американського воєнного корабля. Після того шоста американська флотія, відпливши на Коральове море, відвідала 8-годинні покази еспанської флотії, яка пригортає, з попусту адміральського корабля генерал Франко та еспанські міністри лєтунства й фльоти. Генерал Франко був під великим враженням президиозности, з якою 60 американських літаків, 3 кружляки і 10 мініщильників, що взяли участь у тих маневрах, виконували всі прикази, точнісінько щодо секунди в приписаному часі. Ген. Франко висловив з попусту американському адміральському кораблю телеграмі президентові Айсенгаверові з висловленням „найсердечніших почувань від еспанського народу і моєї найвищої пошани“. На прийнятті генерала Франка, як голови чужої держави, приготували спеціальний церемоніал. Віце-адмірал Комб заявив, що жов Еспанія йє членом НАТО, проте американська шоста флотія задумує в недалекому часі перевести морські маневри спільно з еспанською фльотою.

Хрущов обіцяє комуно-китайцям допомогу в нападі на Формозу

Тайпег. — Націонал-китайська розвідка твердить, що генеральний секретар комуністичної партії СССР Нікіта Хрущов повідомив комуно-китайський уряд, що Совєтський Союз прийде комуністичному Китаєві з допомогою, якщо він заатакує Формозу. З цього приводу Чіанг Кай-шек заявив в пресовому інтерв'ю, що Совєти програли б в такий війні, незалежно від того, чи війна поширилася б на Европу і на цілий світ, чи була б зльокалізована до терену самого Китаю. Китайський на-

В Ірані засуджено на смерть кол. міністра закордонних справ

Тегеран. — 3-членний військовий трибунал засудив на смерть колишнього міністра закордонних справ в уряді Моссадека, 37-річного д-ра Госсейна Фатемі, а двоох колишніх парламентарних посолів, лідерів партії Моссадека і найближчих його політичних довідників, — на до смертну в'язницю. Фатемі грав найважливішу роль у бурхливих 4-ох днях в половині серпня 1953 року, коли то спершу гвардія в палаті прем'єра арештувала Фатемі і кількох інших міністрів Моссадека у виконанні приказу шаха про відміну Моссадека.

У Туреччині розгромлено комуністичну партію

Істамбул. — Після односторонньої тасиної розправи перед військовим трибуналом, засуджено 131 чоловіка й жінку в в'язничні карі від 3 до 10 років за заходи створити таємну комуністичну організацію, що мала б силою повалити існуючий режим. У Туреччині комуністичну партію заборонено вже давно, але комуністи діють там негалеально. Влада апала на слід змови, коли поліція арештувала 29-річну туркеню, д-р Сєні Тарім, коли вона сідала на корабель, щоб їхати до Франції: серед її речей знайдено документи, на підставі яких арештовано 166 осіб, між ними 10 жінок. Між засудженими — всі члени центрального комітету законспіраційної турецької комуністичної партії та її 67-річний генеральний секретар, д-р Сєфік Дегмер. Між засудженими є також військовики й інтелектуали. Присуд сплисанний на 850 сторінок. Шість місяців в'язничі дістав комуніст, який вродночас був на річну туркеню, д-р Сєні Тарім, коли вона сідала на корабель, щоб їхати до Франції: серед її речей знайдено документи, на підставі яких арештовано 166 осіб, між ними 10 жінок. Між засудженими — всі члени центрального комітету законспіраційної турецької комуністичної партії та її 67-річний генеральний секретар, д-р Сєфік Дегмер. Між засудженими є також військовики й інтелектуали. Присуд сплисанний на 850 сторінок. Шість місяців в'язничі дістав комуніст, який вродночас був на річну туркеню, д-р Сєні Тарім, коли вона сідала на корабель, щоб їхати до Франції: серед її речей знайдено документи, на підставі яких арештовано 166 осіб, між ними 10 жінок. Між засудженими — всі члени центрального комітету законспіраційної турецької комуністичної партії та її 67-річний генеральний секретар, д-р Сєфік Дегмер. Між засудженими є також військовики й інтелектуали. Присуд сплисанний на 850 сторінок. Шість місяців в'язничі дістав комуніст, який вродночас був на річну туркеню, д-р Сєні Тарім, коли вона сідала на корабель, щоб їхати до Франції: серед її речей знайдено документи, на підставі яких арештовано 166 осіб, між ними 10 жінок. Між засудженими — всі члени центрального комітету законспіраційної турецької комуністичної партії та її 67-річний генеральний секретар, д-р Сєфік Дегмер. Між засудженими є також військовики й інтелектуали. Присуд сплисанний на 850 сторінок. Шість місяців в'язничі дістав комуніст, який вродночас був на річну туркеню, д-р Сєні Тарім, коли вона сідала на корабель, щоб їхати до Франції: серед її речей знайдено документи, на підставі яких арештовано 166 осіб, між ними 10 жінок. Між засудженими — всі члени центрального комітету законспіраційної турецької комуністичної партії та її 67-річний генеральний секретар, д-р Сєфік Дегмер. Між засудженими є також військовики й інтелектуали. Присуд сплисанний на 850 сторінок. Шість місяців в'язничі дістав комуніст, який вродночас був на річну туркеню, д-р Сєні Тарім, коли вона сідала на корабель, щоб їхати до Франції: серед її речей знайдено документи, на підставі яких арештовано 166 осіб, між ними 10 жінок. Між засудженими — всі члени центрального комітету законспіраційної турецької комуністичної партії та її 67-річний генеральний секретар, д-р Сєфік Дегмер. Між засудженими є також військовики й інтелектуали. Присуд сплисанний на 850 сторінок. Шість місяців в'язничі дістав комуніст, який вродночас був на річну туркеню, д-р Сєні Тарім, коли вона сідала на корабель, щоб їхати до Франції: серед її речей знайдено документи, на підставі яких арештовано 166 осіб, між ними 10 жінок. Між засудженими — всі члени центрального комітету законспіраційної турецької комуністичної партії та її 67-річний генеральний секретар, д-р Сєфік Дегмер. Між засудженими є також військовики й інтелектуали. Присуд сплисанний на 850 сторінок. Шість місяців в'язничі дістав комуніст, який вродночас був на річну туркеню, д-р Сєні Тарім, коли вона сідала на корабель, щоб їхати до Франції: серед її речей знайдено документи, на підставі яких арештовано 166 осіб, між ними 10 жінок. Між засудженими — всі члени центрального комітету законспіраційної турецької комуністичної партії та її 67-річний генеральний секретар, д-р Сєфік Дегмер. Між засудженими є також військовики й інтелектуали. Присуд сплисанний на 850 сторінок. Шість місяців в'язничі дістав комуніст, який вродночас був на річну туркеню, д-р Сєні Тарім, коли вона сідала на корабель, щоб їхати до Франції: серед її речей знайдено документи, на підставі яких арештовано 166 осіб, між ними 10 жінок. Між засудженими — всі члени центрального комітету законспіраційної турецької комуністичної партії та її 67-річний генеральний секретар, д-р Сєфік Дегмер. Між засудженими є також військовики й інтелектуали. Присуд сплисанний на 850 сторінок. Шість місяців в'язничі дістав комуніст, який вродночас був на річну туркеню, д-р Сєні Тарім, коли вона сідала на корабель, щоб їхати до Франції: серед її речей знайдено документи, на підставі яких арештовано 166 осіб, між ними 10 жінок. Між засудженими — всі члени центрального комітету законспіраційної турецької комуністичної партії та її 67-річний генеральний секретар, д-р Сєфік Дегмер. Між засудженими є також військовики й інтелектуали. Присуд сплисанний на 850 сторінок. Шість місяців в'язничі дістав комуніст, який вродночас був на річну туркеню, д-р Сєні Тарім, коли вона сідала на корабель, щоб їхати до Франції: серед її речей знайдено документи, на підставі яких арештовано 166 осіб, між ними 10 жінок. Між засудженими — всі члени центрального комітету законспіраційної турецької комуністичної партії та її 67-річний генеральний секретар, д-р Сєфік Дегмер. Між засудженими є також військовики й інтелектуали. Присуд сплисанний на 850 сторінок. Шість місяців в'язничі дістав комуніст, який вродночас був на річну туркеню, д-р Сєні Тарім, коли вона сідала на корабель, щоб їхати до Франції: серед її речей знайдено документи, на підставі яких арештовано 166 осіб, між ними 10 жінок. Між засудженими — всі члени центрального комітету законспіраційної турецької комуністичної партії та її 67-річний генеральний секретар, д-р Сєфік Дегмер. Між засудженими є також військовики й інтелектуали. Присуд сплисанний на 850 сторінок. Шість місяців в'язничі дістав комуніст, який вродночас був на річну туркеню, д-р Сєні Тарім, коли вона сідала на корабель, щоб їхати до Франції: серед її речей знайдено документи, на підставі яких арештовано 166 осіб, між ними 10 жінок. Між засудженими — всі члени центрального комітету законспіраційної турецької комуністичної партії та її 67-річний генеральний секретар, д-р Сєфік Дегмер. Між засудженими є також військовики й інтелектуали. Присуд сплисанний на 850 сторінок. Шість місяців в'язничі дістав комуніст, який вродночас був на річну туркеню, д-р Сєні Тарім, коли вона сідала на корабель, щоб їхати до Франції: серед її речей знайдено документи, на підставі яких арештовано 166 осіб, між ними 10 жінок. Між засудженими — всі члени центрального комітету законспіраційної турецької комуністичної партії та її 67-річний генеральний секретар, д-р Сєфік Дегмер. Між засудженими є також військовики й інтелектуали. Присуд сплисанний на 850 сторінок. Шість місяців в'язничі дістав комуніст, який вродночас був на річну туркеню, д-р Сєні Тарім, коли вона сідала на корабель, щоб їхати до Франції: серед її речей знайдено документи, на підставі яких арештовано 166 осіб, між ними 10 жінок. Між засудженими — всі члени центрального комітету законспіраційної турецької комуністичної партії та її 67-річний генеральний секретар, д-р Сєфік Дегмер. Між засудженими є також військовики й інтелектуали. Присуд сплисанний на 850 сторінок. Шість місяців в'язничі дістав комуніст, який вродночас був на річну туркеню, д-р Сєні Тарім, коли вона сідала на корабель, щоб їхати до Франції: серед її речей знайдено документи, на підставі яких арештовано 166 осіб, між ними 10 жінок. Між засудженими — всі члени центрального комітету законспіраційної турецької комуністичної партії та її 67-річний генеральний секретар, д-р Сєфік Дегмер. Між засудженими є також військовики й інтелектуали. Присуд сплисанний на 850 сторінок. Шість місяців в'язничі дістав комуніст, який вродночас був на річну туркеню, д-р Сєні Тарім, коли вона сідала на корабель, щоб їхати до Франції: серед її речей знайдено документи, на підставі яких арештовано 166 осіб, між ними 10 жінок. Між засудженими — всі члени центрального комітету законспіраційної турецької комуністичної партії та її 67-річний генеральний секретар, д-р Сєфік Дегмер. Між засудженими є також військовики й інтелектуали. Присуд сплисанний на 850 сторінок. Шість місяців в'язничі дістав комуніст, який вродночас був на річну туркеню, д-р Сєні Тарім, коли вона сідала на корабель, щоб їхати до Франції: серед її речей знайдено документи, на підставі яких арештовано 166 осіб, між ними 10 жінок. Між засудженими — всі члени центрального комітету законспіраційної турецької комуністичної партії та її 67-річний генеральний секретар, д-р Сєфік Дегмер. Між засудженими є також військовики й інтелектуали. Присуд сплисанний на 850 сторінок. Шість місяців в'язничі дістав комуніст, який вродночас був на річну туркеню, д-р Сєні Тарім, коли вона сідала на корабель, щоб їхати до Франції: серед її речей знайдено документи, на підставі яких арештовано 166 осіб, між ними 10 жінок. Між засудженими — всі члени центрального комітету законспіраційної турецької комуністичної партії та її 67-річний генеральний секретар, д-р Сєфік Дегмер. Між засудженими є також військовики й інтелектуали. Присуд сплисанний на 850 сторінок. Шість місяців в'язничі дістав комуніст, який вродночас був на річну туркеню, д-р Сєні Тарім, коли вона сідала на корабель, щоб їхати до Франції: серед її речей знайдено документи, на підставі яких арештовано 166 осіб, між ними 10 жінок. Між засудженими — всі члени центрального комітету законспіраційної турецької комуністичної партії та її 67-річний генеральний секретар, д-р Сєфік Дегмер. Між засудженими є також військовики й інтелектуали. Присуд сплисанний на 850 сторінок. Шість місяців в'язничі дістав комуніст, який вродночас був на річну туркеню, д-р Сєні Тарім, коли вона сідала на корабель, щоб їхати до Франції: серед її речей знайдено документи, на підставі яких арештовано 166 осіб, між ними 10 жінок. Між засудженими — всі члени центрального комітету законспіраційної турецької комуністичної партії та її 67-річний генеральний секретар, д-р Сєфік Дегмер. Між засудженими є також військовики й інтелектуали. Присуд сплисанний на 850 сторінок. Шість місяців в'язничі дістав комуніст, який вродночас був на річну туркеню, д-р Сєні Тарім, коли вона сідала на корабель, щоб їхати до Франції: серед її речей знайдено документи, на підставі яких арештовано 166 осіб, між ними 10 жінок. Між засудженими — всі члени центрального комітету законспіраційної турецької комуністичної партії та її 67-річний генеральний секретар, д-р Сєфік Дегмер. Між засудженими є також військовики й інтелектуали. Присуд сплисанний на 850 сторінок. Шість місяців в'язничі дістав комуніст, який вродночас був на річну туркеню, д-р Сєні Тарім, коли вона сідала на корабель, щоб їхати до Франції: серед її речей знайдено документи, на підставі яких арештовано 166 осіб, між ними 10 жінок. Між засудженими — всі члени центрального комітету законспіраційної турецької комуністичної партії та її 67-річний генеральний секретар, д-р Сєфік Дегмер. Між засудженими є також військовики й інтелектуали. Присуд сплисанний на 850 сторінок. Шість місяців в'язничі дістав комуніст, який вродночас був на річну туркеню, д-р Сєні Тарім, коли вона сідала на корабель, щоб їхати до Франції: серед її речей знайдено документи, на підставі яких арештовано 166 осіб, між ними 10 жінок. Між засудженими — всі члени центрального комітету законспіраційної турецької комуністичної партії та її 67-річний генеральний секретар, д-р Сєфік Дегмер. Між засудженими є також військовики й інтелектуали. Присуд сплисанний на 850 сторінок. Шість місяців в'язничі дістав комуніст, який вродночас був на річну туркеню, д-р Сєні Тарім, коли вона сідала на корабель, щоб їхати до Франції: серед її речей знайдено документи, на підставі яких арештовано 166 осіб, між ними 10 жінок. Між засудженими — всі члени центрального комітету законспіраційної турецької комуністичної партії та її 67-річний генеральний секретар, д-р Сєфік Дегмер. Між засудженими є також військовики й інтелектуали. Присуд сплисанний на 850 сторінок. Шість місяців в'язничі дістав комуніст, який вродночас був на річну туркеню, д-р Сєні Тарім, коли вона сідала на корабель, щоб їхати до Франції: серед її речей знайдено документи, на підставі яких арештовано 166 осіб, між ними 10 жінок. Між засудженими — всі члени центрального комітету законспіраційної турецької комуністичної партії та її 67-річний генеральний секретар, д-р Сєфік Дегмер. Між засудженими є також військовики й інтелектуали. Присуд сплисанний на 850 сторінок. Шість місяців в'язничі дістав комуніст, який вродночас був на річну туркеню, д-р Сєні Тарім, коли вона сідала на корабель, щоб їхати до Франції: серед її речей знайдено документи, на підставі яких арештовано 166 осіб, між ними 10 жінок. Між засудженими — всі члени центрального комітету законспіраційної турецької комуністичної партії та її 67-річний генеральний секретар, д-р Сєфік Дегмер. Між засудженими є також військовики й інтелектуали. Присуд сплисанний на 850 сторінок. Шість місяців в'язничі дістав комуніст, який вродночас був на річну туркеню, д-р Сєні Тарім, коли вона сідала на корабель, щоб їхати до Франції: серед її речей знайдено документи, на підставі яких арештовано 166 осіб, між ними 10 жінок. Між засудженими — всі члени центрального комітету законспіраційної турецької комуністичної партії та її 67-річний генеральний секретар, д-р Сєфік Дегмер. Між засудженими є також військовики й інтелектуали. Присуд сплисанний на 850 сторінок. Шість місяців в'язничі дістав комуніст, який вродночас був на річну туркеню, д-р Сєні Тарім, коли вона сідала на корабель, щоб їхати до Франції: серед її речей знайдено документи, на підставі яких арештовано 166 осіб, між ними 10 жінок. Між засудженими — всі члени центрального комітету законспіраційної турецької комуністичної партії та її 67-річний генеральний секретар, д-р Сєфік Дегмер. Між засудженими є також військовики й інтелектуали. Присуд сплисанний на 850 сторінок. Шість місяців в'язничі дістав комуніст, який вродночас був на річну туркеню, д-р Сєні Тарім, коли вона сідала на корабель, щоб їхати до Франції: серед її речей знайдено документи, на підставі яких арештовано 166 осіб, між ними 10 жінок. Між засудженими — всі члени центрального комітету законспіраційної турецької комуністичної партії та її 67-річний генеральний секретар, д-р Сєфік Дегмер. Між засудженими є також військовики й інтелектуали. Присуд сплисанний на 850 сторінок. Шість місяців в'язничі дістав комуніст, який вродночас був на річну туркеню, д-р Сєні Тарім, коли вона сідала на корабель, щоб їхати до Франції: серед її речей знайдено документи, на підставі яких арештовано 166 осіб, між ними 10 жінок. Між засудженими — всі члени центрального комітету законспіраційної турецької комуністичної партії та її 67-річний генеральний секретар, д-р Сєфік Дегмер. Між засудженими є також військовики й інтелектуали. Присуд сплисанний на 850 сторінок. Шість місяців в'язничі дістав комуніст, який вродночас був на річну туркеню, д-р Сєні Тарім, коли вона сідала на корабель, щоб їхати до Франції: серед її речей знайдено документи, на підставі яких арештовано 166 осіб, між ними 10 жінок. Між засудженими — всі члени центрального комітету законспіраційної турецької комуністич

СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.

Entered as Second Class Matter at the Post Office of Jersey City, N. J., on March 30, 1911 under the Act of March 3, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

ПРЕДПЛАТА		SUBSCRIPTION RATES:	
На рік	\$10.00	One year	\$10.00
На шість місяців	5.25	Six months	5.25
На три місяці	2.75	Three months	2.75
В Державі Сполученої Америки:		Foreign and Jersey City Rates:	
На рік	\$12.00	One year	\$12.00
На шість місяців	6.50	Six months	6.50
На три місяці	3.50	Three months	3.50

За кожну зміну адреси платиться 10 центів.

За оголошення редакція не відповідає. І не зобов'язується повертати незамовлені матеріали.

Адреса: "СВОБОДА", P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

АМЕРИКАНСЬКА ПРЕСА

Хоч уже минуло "Тиждень Преси", який знайшов широкі відомості у всій країні, газети продовжують містити статті на тему американської преси та її значення. Наприклад, колуменіст Боб Консайдін, що під час останньої Конвенції УНСоюзу написав з Вашингтону таку гарну статтю про українські виступи на Конференції Української Повстанчої Армії, заповів як п'ять статей про пресу взагалі, а американську зокрема. З того можна б зробити висновок, що навіть в такій країні, як Америка, де преса стоїть дуже високо й матеріально добре відсажена, треба час від часу пригадувати громадянству, чим є для нього його преса. Таке диться теж в Америці кожного року. Саме для того цілі постав "Крайовий Тиждень Преси", що його привітав цього року президент Айзенгауер дуже глибокими думками про завдання вільної преси і тих, які це завдання виконують. Проте цікаво знати, що думають інші про американську пресу. Нам здається, що під цим оглядом буде чи не найкомпетентніший такс лондонський "Таймс", бо американська преса ворується в першу чергу на англійській пресі. Отже, обговорюючи американську пресу та її великий вплив на ціле американське життя, "Таймс" пише:

"Газети в Америці стали частково національною легендою, а журналісти, починаючи від самих початків історії країни, відіграють постійно таку роль — в багатьох випадках навіть і повну роль — яку відіграють в історії Англії великі імена старих шляхетських родів... Редактор в американській громаді є провідною особою. Його престиж, а також і дохід, куди більші від престижу та доходу лікаря, державного службовця чи адвоката у цій місцевості".

В Англії, — пише далі "Таймс", — газетний репортер, авергаючись до державного уряду, почуває себе "підлеглим", чи там, "якимсь", як під виховним так і під соціальним оглядом. Але в Америці преса виглядає якраз навпаки. В Америці журналіст, є звичайно рівним, якщо не вищим у відношенні до державного уряду, якого він висить. Він має навіть безпосередній доступ до президента, чого не можна сказати про англійський "Гайтгол", себто про доступ до прем'єра, міністра закордонних справ, чи інших високих урядовців.

Високий вплив американської преси та журналістів пояснюється ще й тим, що саме преса та журналісти приєдналися до того, що Америка стала першою дійсно вільною країною в світі, з правдиво вільною пресою. Очевидно, що все це не давалося пресі та журналістам легко. В колоніальних часах, себто за англійської влади, американський редактор просидів у тюрмі не менше часу, як при редакційній столу, чи в друкарні! "Королівською владою" сконфісковано навіть перше число першої газети в Америці, в Бостоні, 1690 року! Отже забрало багато часу, поки преса стала в Америці вільною та поки загартовано Конституцію, що "Конгрес не може ухвалити ніякого закону, який обмежував би свободу слова і преси".

Наша "Свобода", що полягає на цій землі понад 60 років, — це теж частина американської преси. Вона теж має свої великі заслуги не тільки в українському але й в американському розумінні. Коли ж американський наряд вважає за потрібне кожного року присвячувати один тижень пресі, то чи можна дивуватися, коли відзначається до українського громадянства українська газета впродовж місяця? Українська преса в Америці народилася в злиднях. Ці злидні тривали, назагал, до нинішнього дня не з її вини, а з вини громадянства, що не має матеріальної спроможності поставити цю важливу національну зброю на вищій щабель. Віднаслідок же журналістики щораз більше старих і нових працівників, бо не можуть з неї не то жити, але навіть існувати. Тому саме кампанія за добровільну доплату до "Свободи", як і за пожертвами на пресовий фонд, є одночасно нагодою для всього нашого громадянства глибоко заангажуватися над українською пресою та її будучиною. Це не є справа тільки "Свободи", але усієї нашої преси та всіх наших видавців!

І. Гайдарівський

НЕПРОШЕНИЙ ГІСТЬ

(Оповідання)

(8)

Віктор тяжко дихав, ніби щойно прибіг від тієї трагічної зустрічі. Іван ніби закам'янів, на його блідому обличчі самовільно з'явився нерв.

— Жакливо було все те бачити, — від мови Віктор. — А ще страшніше побачив я в селі. Після голодної зими і весни хліб, що виростає, убирати було нікому. Закривали в'їзди в містах установи, закупляли цехи в заводах і службовців та робітників відвозили в села на козовицю. Потрапив і я до Горілої Клуні, здається. Уяви собі, брате, таку картину. Стоїть село, звичайне наше село. Хатки, садки, горілиці з журавлями. А вулиці позаростали бур'янами. Не бода, щиріца, будяки під пахви людини. І тихо-тихо. Не побіжить на вулицю дитина, не побачить на присьбі дідусь, не загавкає на тебе собака, не заспіває півень, навіть горілиці не побачиш. На все село ні одна живої душі. І хоч ігорі сьало сонце, здавалося, що ти опівночі потрапив на кладовище...

Десь узлясся Пліточка, трохи ніби заклопотана, з двома подожжаними брижками межі крутими бровами, але усміхнена.

— Що ви завели сумної. Навчав мене нічого веселішого не залишилось. Що було — минуло. Жити про живе повинні думати, — сказала вона, дивлячись на свого чоловіка.

— Ой, ні, Пліточко, — схвильовано мовля Іван. — Такі рідкі забувати не можна. Трупи, трупи й трупи. Якби склади їх до купи, то по мертвих тілах можна б вилізти до неба до самого Бога і зданити: за що ти нас карав?

Іван сказав так розчулено, що чоловік із жінкою не-

ЗАВОРУШЕННЯ ПРОТИ НЕГРІВ У ШКОЛАХ

Демонстрації шкільних дітей у Балтиморі і Вашингтоні проти включення кольорових учнів до шкіл, у яких досі вчилися тільки білі діти, викликали самозрозуміле обурення в першу чергу між урядовими чинниками, а далі й між загальним здоровомудрим громадянином. Почалася дискусія над тим, як перекласти "інтеграцію" без поширення зайвих протестів на сусідні штати.

До речі треба пригадати, що слово "інтеграція", вживане в математиці, треба розуміти як "доповнення цілого". Отже у випадку переведення кольорових, або, як їх звичайно називають, "чорних" дітей до шкіл, досі виповнених "білими" дітьми, слово "інтеграція" треба розуміти як доповнення шкільними учнями без уваги на расу.

Цікаво, що в той час як Найвищий Суд 3'єдинених Держав 17 травня 1954 р. виніс рішення про те, що вивчення учнів у школах залежно від расового походження є неконституційне, у штеті Делавар, отже під самим Вашингтоном, засновано й зареєстровано як законне ("зацвертовано") Товариство для Прогресу Білих Людей, на візі таких же товариств для прогресу негрів. Однак негрівські товариства розгортають свою діяльність в обороні чорних шкіл проти обмежування їхніх прав білими, а нове товариство для "прогресу" білих на ділі почало агітацію проти інтеграції дітей у школах. Саме цьому "білому" товариству приписують перший страйк білих учнів у Милфорд, у штеті Делавар, за те, що шкільна влада на початку цього місяця приділила 11 чорних дітей до "чистої" школи білих.

Негайно за прикладом Милфорду пішли діти з сусіднього міста Балтимор, організувавши похід білих учнів з різноманітними гаслами, серед яких виділилися написи: "Відшліть їх на планетарій", "Влада змобілізувала 600 поліцейських і перешкодила демонстрації у їх намагаючись вдертися до ратуші". Після балтиморської демонстрації відбулася подібна спроба у Вашингтоні, де заворушення започаткували кільканадцятьрічні учні з двох білих шкіл в МекКінлі й Анакошії. Однак й тут поліція загордилася їм дорогою.

Після енергійного виступу влади, почалася акція інших чинників, передусім вашигтонського голови шкільної ради Гобарта М. Корнінга, який звернувся до батьків із закликком заспокоїти дитячі учні. Серед тижня майже всі учні з балтиморських шкіл повернулися до науки, а у Вашингтоні напруження зменшилося.

Щоб зрозуміти тло, на якому можна було викликати такі демонстрації, треба пригадати стосунки в загаданих містах до часу вирішення Найвищим Судом заборони вирівнювання рас. Демонстрації у Балтиморі і в Вашингтоні припали на день, коли Найвищий Суд ЗДА зібрався вперше на післявакційне засідання.

В програмі праці цього суду є теж вислухання різних аргументів у справі відокремлення для практичного переведення в життя рішення з 17 травня. Поки Найвищий Суд мав час застановитися над способами поступового виконання свого рішення, шкільна влада в Балтиморі зробила спробу "перемішати" чорних дітей з білими в дитячих садках. Це викликало обурення батьків, а "хтось" використав це обурення для демонстрації.

У Вашингтоні голова ("суперінтендент") шкільної ради Корнінг слав плян, названий тепер його іменем, для переведення учнів з одних шкіл до інших на підставі нового розмежування шкільних округів. Досі білі учні мали свої шкільні будинки, а чорні свої і багатьом з них треба було відбувати довгу подорож до "своїх" шкіл. Коли скасовано заборону, за добровільною згодою 2,361 учень заявили охоту продовжувати науку в школах, ближче до їхнього дому. Назагал таких переведень було тільки 300, здебільша з негрівських шкіл.

Кореспондент "Нью Йорк Таймсу", Солсбері, що повернувся недавно з Москви і вступив з серією сенсаційних статей, згадав між іншим про Іллу Еренбург. Він пише, як спритно вийшов Еренбург свого часу з халепи, коли закидали йому критики якийсь "ухил", допущений ним в якійсь повісті. Еренбург на ці закиди витягнув з кишені листа від Сталіна, в якому живий же той диктатор похвалював про що похвалював і, звичайно, всі напасники відразу ж набрали в рот води.

Хто ж такий цей Ілля Еренбург?

Один з совєтських мільйонерів, найпопулярніший журналіст СССР, автор численних повістей і романів, колись у минулому поет — Ілля Еренбург вже на шкільні літ. Вже немає в його репортажах того "революційного вогню", що бурхав недовго, коли погрожував всім найлютішими карами свідоу везеним до Німеччини українським хлопцем і дівчатом, які "кують у німецьких фабриках зброю проти героїчної червоної армії". Немає вже того Еренбурга — автора популярного в Совєтах під час останньої війни гасла "убий німця!" — яке втовмачувало в голови совєтських воїнів політкомі на "політоднінах".

Довгий і дуже покручений шлях перешлю Ілля Еренбург, аж поки досягнув верховин, з яких ніби оглядається на своє минуле. Поет-новатор, що уболівав за "великою Росією", яка падала під ударами "жовтневої революції", анархіст-ідеаліст і зрештою емігрант з Росії — постійний відвідувач паризьких кафеєтерій, де в зашнурованих кутках, попиваючи французьке вино, писав "Любов Жанни Ней" і "Незвичайні при-

бави". В програмі праці цього суду є теж вислухання різних аргументів у справі відокремлення для практичного переведення в життя рішення з 17 травня. Поки Найвищий Суд мав час застановитися над способами поступового виконання свого рішення, шкільна влада в Балтиморі зробила спробу "перемішати" чорних дітей з білими в дитячих садках. Це викликало обурення батьків, а "хтось" використав це обурення для демонстрації.

У Вашингтоні голова ("суперінтендент") шкільної ради Корнінг слав плян, названий тепер його іменем, для переведення учнів з одних шкіл до інших на підставі нового розмежування шкільних округів. Досі білі учні мали свої шкільні будинки, а чорні свої і багатьом з них треба було відбувати довгу подорож до "своїх" шкіл. Коли скасовано заборону, за добровільною згодою 2,361 учень заявили охоту продовжувати науку в школах, ближче до їхнього дому. Назагал таких переведень було тільки 300, здебільша з негрівських шкіл.

Кореспондент "Нью Йорк Таймсу", Солсбері, що повернувся недавно з Москви і вступив з серією сенсаційних статей, згадав між іншим про Іллу Еренбург. Він пише, як спритно вийшов Еренбург свого часу з халепи, коли закидали йому критики якийсь "ухил", допущений ним в якійсь повісті. Еренбург на ці закиди витягнув з кишені листа від Сталіна, в якому живий же той диктатор похвалював про що похвалював і, звичайно, всі напасники відразу ж набрали в рот води.

Хто ж такий цей Ілля Еренбург?

Один з совєтських мільйонерів, найпопулярніший журналіст СССР, автор численних повістей і романів, колись у минулому поет — Ілля Еренбург вже на шкільні літ. Вже немає в його репортажах того "революційного вогню", що бурхав недовго, коли погрожував всім найлютішими карами свідоу везеним до Німеччини українським хлопцем і дівчатом, які "кують у німецьких фабриках зброю проти героїчної червоної армії". Немає вже того Еренбурга — автора популярного в Совєтах під час останньої війни гасла "убий німця!" — яке втовмачувало в голови совєтських воїнів політкомі на "політоднінах".

Довгий і дуже покручений шлях перешлю Ілля Еренбург, аж поки досягнув верховин, з яких ніби оглядається на своє минуле. Поет-новатор, що уболівав за "великою Росією", яка падала під ударами "жовтневої революції", анархіст-ідеаліст і зрештою емігрант з Росії — постійний відвідувач паризьких кафеєтерій, де в зашнурованих кутках, попиваючи французьке вино, писав "Любов Жанни Ней" і "Незвичайні при-

бави". В програмі праці цього суду є теж вислухання різних аргументів у справі відокремлення для практичного переведення в життя рішення з 17 травня. Поки Найвищий Суд мав час застановитися над способами поступового виконання свого рішення, шкільна влада в Балтиморі зробила спробу "перемішати" чорних дітей з білими в дитячих садках. Це викликало обурення батьків, а "хтось" використав це обурення для демонстрації.

У Вашингтоні голова ("суперінтендент") шкільної ради Корнінг слав плян, названий тепер його іменем, для переведення учнів з одних шкіл до інших на підставі нового розмежування шкільних округів. Досі білі учні мали свої шкільні будинки, а чорні свої і багатьом з них треба було відбувати довгу подорож до "своїх" шкіл. Коли скасовано заборону, за добровільною згодою 2,361 учень заявили охоту продовжувати науку в школах, ближче до їхнього дому. Назагал таких переведень було тільки 300, здебільша з негрівських шкіл.

до білих. Внаслідок цього три чверті вашигтонських шкіл мають уже мішану дітячу.

Цікаве й те, що у Вашигтоні всієї шкільної дітвори нараховують на 100,300, між якими 60,000 чорних і 40,000 білих, — всі вони приміщені у 98 публічних школах. У Балтиморі з 185,000 шкільної дітвори нараховують 85,000 білих і 55,000 чорних. Вони приміщені в 170 публічних школах. Плян Корнінга передбачає два роки часу на виконання всієї програми переведення дітей з одних шкіл до інших, залежно від віддалі мешкання.

Коли взяти до уваги, що у Вашигтоні біла дітвака становить меншину, а в Балтиморі вона становить невелику більшість і не має жадної загрози, то дивним виглядає виступ Товариства для Прогресу Білих Людей з започаткуванням праці для "авансування" демонстрацій проти іншої раси. Не даючи відповідей довгу подорож до "своїх" шкіл. Коли скасовано заборону, за добровільною згодою 2,361 учень заявили охоту продовжувати науку в школах, ближче до їхнього дому. Назагал таких переведень було тільки 300, здебільша з негрівських шкіл.

Кореспондент "Нью Йорк Таймсу", Солсбері, що повернувся недавно з Москви і вступив з серією сенсаційних статей, згадав між іншим про Іллу Еренбург. Він пише, як спритно вийшов Еренбург свого часу з халепи, коли закидали йому критики якийсь "ухил", допущений ним в якійсь повісті. Еренбург на ці закиди витягнув з кишені листа від Сталіна, в якому живий же той диктатор похвалював про що похвалював і, звичайно, всі напасники відразу ж набрали в рот води.

Хто ж такий цей Ілля Еренбург?

Один з совєтських мільйонерів, найпопулярніший журналіст СССР, автор численних повістей і романів, колись у минулому поет — Ілля Еренбург вже на шкільні літ. Вже немає в його репортажах того "революційного вогню", що бурхав недовго, коли погрожував всім найлютішими карами свідоу везеним до Німеччини українським хлопцем і дівчатом, які "кують у німецьких фабриках зброю проти героїчної червоної армії". Немає вже того Еренбурга — автора популярного в Совєтах під час останньої війни гасла "убий німця!" — яке втовмачувало в голови совєтських воїнів політкомі на "політоднінах".

Довгий і дуже покручений шлях перешлю Ілля Еренбург, аж поки досягнув верховин, з яких ніби оглядається на своє минуле. Поет-новатор, що уболівав за "великою Росією", яка падала під ударами "жовтневої революції", анархіст-ідеаліст і зрештою емігрант з Росії — постійний відвідувач паризьких кафеєтерій, де в зашнурованих кутках, попиваючи французьке вино, писав "Любов Жанни Ней" і "Незвичайні при-

бави". В програмі праці цього суду є теж вислухання різних аргументів у справі відокремлення для практичного переведення в життя рішення з 17 травня. Поки Найвищий Суд мав час застановитися над способами поступового виконання свого рішення, шкільна влада в Балтиморі зробила спробу "перемішати" чорних дітей з білими в дитячих садках. Це викликало обурення батьків, а "хтось" використав це обурення для демонстрації.

У Вашингтоні голова ("суперінтендент") шкільної ради Корнінг слав плян, названий тепер його іменем, для переведення учнів з одних шкіл до інших на підставі нового розмежування шкільних округів. Досі білі учні мали свої шкільні будинки, а чорні свої і багатьом з них треба було відбувати довгу подорож до "своїх" шкіл. Коли скасовано заборону, за добровільною згодою 2,361 учень заявили охоту продовжувати науку в школах, ближче до їхнього дому. Назагал таких переведень було тільки 300, здебільша з негрівських шкіл.

Кореспондент "Нью Йорк Таймсу", Солсбері, що повернувся недавно з Москви і вступив з серією сенсаційних статей, згадав між іншим про Іллу Еренбург. Він пише, як спритно вийшов Еренбург свого часу з халепи, коли закидали йому критики якийсь "ухил", допущений ним в якійсь повісті. Еренбург на ці закиди витягнув з кишені листа від Сталіна, в якому живий же той диктатор похвалював про що похвалював і, звичайно, всі напасники відразу ж набрали в рот води.

Хто ж такий цей Ілля Еренбург?

Один з совєтських мільйонерів, найпопулярніший журналіст СССР, автор численних повістей і романів, колись у минулому поет — Ілля Еренбург вже на шкільні літ. Вже немає в його репортажах того "революційного вогню", що бурхав недовго, коли погрожував всім найлютішими карами свідоу везеним до Німеччини українським хлопцем і дівчатом, які "кують у німецьких фабриках зброю проти героїчної червоної армії". Немає вже того Еренбурга — автора популярного в Совєтах під час останньої війни гасла "убий німця!" — яке втовмачувало в голови совєтських воїнів політкомі на "політоднінах".

Довгий і дуже покручений шлях перешлю Ілля Еренбург, аж поки досягнув верховин, з яких ніби оглядається на своє минуле. Поет-новатор, що уболівав за "великою Росією", яка падала під ударами "жовтневої революції", анархіст-ідеаліст і зрештою емігрант з Росії — постійний відвідувач паризьких кафеєтерій, де в зашнурованих кутках, попиваючи французьке вино, писав "Любов Жанни Ней" і "Незвичайні при-

бави". В програмі праці цього суду є теж вислухання різних аргументів у справі відокремлення для практичного переведення в життя рішення з 17 травня. Поки Найвищий Суд мав час застановитися над способами поступового виконання свого рішення, шкільна влада в Балтиморі зробила спробу "перемішати" чорних дітей з білими в дитячих садках. Це викликало обурення батьків, а "хтось" використав це обурення для демонстрації.

У Вашингтоні голова ("суперінтендент") шкільної ради Корнінг слав плян, названий тепер його іменем, для переведення учнів з одних шкіл до інших на підставі нового розмежування шкільних округів. Досі білі учні мали свої шкільні будинки, а чорні свої і багатьом з них треба було відбувати довгу подорож до "своїх" шкіл. Коли скасовано заборону, за добровільною згодою 2,361 учень заявили охоту продовжувати науку в школах, ближче до їхнього дому. Назагал таких переведень було тільки 300, здебільша з негрівських шкіл.

Кореспондент "Нью Йорк Таймсу", Солсбері, що повернувся недавно з Москви і вступив з серією сенсаційних статей, згадав між іншим про Іллу Еренбург. Він пише, як спритно вийшов Еренбург свого часу з халепи, коли закидали йому критики якийсь "ухил", допущений ним в якійсь повісті. Еренбург на ці закиди витягнув з кишені листа від Сталіна, в якому живий же той диктатор похвалював про що похвалював і, звичайно, всі напасники відразу ж набрали в рот води.

Хто ж такий цей Ілля Еренбург?

Один з совєтських мільйонерів, найпопулярніший журналіст СССР, автор численних повістей і романів, колись у минулому поет — Ілля Еренбург вже на шкільні літ. Вже немає в його репортажах того "революційного вогню", що бурхав недовго, коли погрожував всім найлютішими карами свідоу везеним до Німеччини українським хлопцем і дівчатом, які "кують у німецьких фабриках зброю проти героїчної червоної армії". Немає вже того Еренбурга — автора популярного в Совєтах під час останньої війни гасла "убий німця!" — яке втовмачувало в голови совєтських воїнів політкомі на "політоднінах".

Довгий і дуже покручений шлях перешлю Ілля Еренбург, аж поки досягнув верховин, з яких ніби оглядається на своє минуле. Поет-новатор, що уболівав за "великою Росією", яка падала під ударами "жовтневої революції", анархіст-ідеаліст і зрештою емігрант з Росії — постійний відвідувач паризьких кафеєтерій, де в зашнурованих кутках, попиваючи французьке вино, писав "Любов Жанни Ней" і "Незвичайні при-

бави". В програмі праці цього суду є теж вислухання різних аргументів у справі відокремлення для практичного переведення в життя рішення з 17 травня. Поки Найвищий Суд мав час застановитися над способами поступового виконання свого рішення, шкільна влада в Балтиморі зробила спробу "перемішати" чорних дітей з білими в дитячих садках. Це викликало обурення батьків, а "хтось" використав це обурення для демонстрації.

У Вашингтоні голова ("суперінтендент") шкільної ради Корнінг слав плян, названий тепер його іменем, для переведення учнів з одних шкіл до інших на підставі нового розмежування шкільних округів. Досі білі учні мали свої шкільні будинки, а чорні свої і багатьом з них треба було відбувати довгу подорож до "своїх" шкіл. Коли скасовано заборону, за добровільною згодою 2,361 учень заявили охоту продовжувати науку в школах, ближче до їхнього дому. Назагал таких переведень було тільки 300, здебільша з негрівських шкіл.

Кореспондент "Нью Йорк Таймсу", Солсбері, що повернувся недавно з Москви і вступив з серією сенсаційних статей, згадав між іншим про Іллу Еренбург. Він пише, як спритно вийшов Еренбург свого часу з халепи, коли закидали йому критики якийсь "ухил", допущений ним в якійсь повісті. Еренбург на ці закиди витягнув з кишені листа від Сталіна, в якому живий же той диктатор похвалював про що похвалював і, звичайно, всі напасники відразу ж набрали в рот води.

Хто ж такий цей Ілля Еренбург?

Один з совєтських мільйонерів, найпопулярніший журналіст СССР, автор численних повістей і романів, колись у минулому поет — Ілля Еренбург вже на шкільні літ. Вже немає в його репортажах того "революційного вогню", що бурхав недовго, коли погрожував всім найлютішими карами свідоу везеним до Німеччини українським хлопцем і дівчатом, які "кують у німецьких фабриках зброю проти героїчної червоної армії". Немає вже того Еренбурга — автора популярного в Совєтах під час останньої війни гасла "убий німця!" — яке втовмачувало в голови совєтських воїнів політкомі на "політоднінах".

Довгий і дуже покручений шлях перешлю Ілля Еренбург, аж поки досягнув верховин, з яких ніби оглядається на своє минуле. Поет-новатор, що уболівав за "великою Росією", яка падала під ударами "жовтневої революції", анархіст-ідеаліст і зрештою емігрант з Росії — постійний відвідувач паризьких кафеєтерій, де в зашнурованих кутках, попиваючи французьке вино, писав "Любов Жанни Ней" і "Незвичайні при-

бави". В програмі праці цього суду є теж вислухання різних аргументів у справі відокремлення для практичного переведення в життя рішення з 17 травня. Поки Найвищий Суд мав час застановитися над способами поступового виконання свого рішення, шкільна влада в Балтиморі зробила спробу "перемішати" чорних дітей з білими в дитячих садках. Це викликало обурення батьків, а "хтось" використав це обурення для демонстрації.

У Вашингтоні голова ("суперінтендент") шкільної ради Корнінг слав плян, названий тепер його іменем, для переведення учнів з одних шкіл до інших на підставі нового розмежування шкільних округів. Досі білі учні мали свої шкільні будинки, а чорні свої і багатьом з них треба було відбувати довгу подорож до "своїх" шкіл. Коли скасовано заборону, за добровільною згодою 2,361 учень заявили охоту продовжувати науку в школах, ближче до їхнього дому. Назагал таких переведень було тільки 300, здебільша з негрівських шкіл.

Кореспондент "Нью Йорк Таймсу", Солсбері, що повернувся недавно з Москви і вступив з серією сенсаційних статей, згадав між іншим про Іллу Еренбург. Він пише, як спритно вийшов Еренбург свого часу з халепи, коли закидали йому критики якийсь "ухил", допущений ним в якійсь повісті. Еренбург на ці закиди витягнув з кишені листа від Сталіна, в якому живий же той диктатор похвалював про що похвалював і, звичайно, всі напасники відразу ж набрали в рот води.

Хто ж такий цей Ілля Еренбург?

Один з совєтських мільйонерів, найпопулярніший журналіст СССР, автор численних повістей і романів, колись у минулому поет — Ілля Еренбург вже на шкільні літ. Вже немає в його репортажах того "революційного вогню", що

Іван Кожушко

(Майже 40 років тому)

Ювілейний Комітет.

Для дітей понизше 10-ти років вступу вільний.
Чистий дохід призначений на Пам'ятник Леся Українки
в Культурному Городі і на Т-во „Рідна Школа”.
Просимо взяти численну участь.

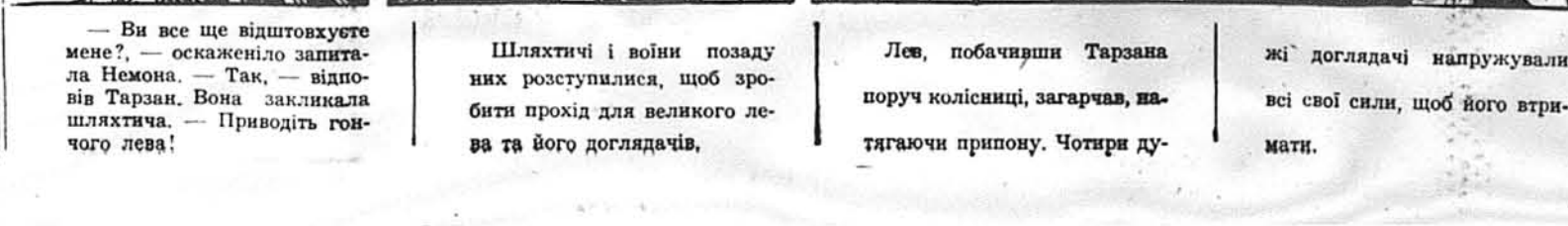
Ювілейний Комітет.

(Закінчення зі стор. 2)

1 В ПЕРВЫЙ ДЕНЬ ГОДА 1-91 ДО 3-91.

РОЗШУКИ

сі свої сили, щоб його втри-
пати.

П Р О Т О К О Л

XXIII. ЗВИЧАЙНОЇ КОНВЕНЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ ЯКА ВІДБУЛАСЯ В СТОЛИЧНОМУ МІСТІ ВАШИНГТОНІ В ГОТЕЛІ СТАТЛЕР (WASHINGTON, D. C., HOTEL STATLER) В ТИЖНІ ВІД 31-го ТРАВНЯ ДО 5-го ЧЕРВНЯ 1954

(6)

КОНВЕНЦІЙНИЙ БЕНКЕТ

(Продовження)

ВИСТУП СЕНАТОРА П. ДОГЛЕСА

З черги промовляв представлений п. П. Лисогором сенатор Пол Г. Доглес. Він завжди знав, що українці — це великий народ. Сьогодні він у цьому переконується, гратуючи УНСОЮЗ за 60 років його безприкладних успіхів. Це дає йому ще більше заохоти продовжувати його наполегливу працю для допіншення іммігрантських законів.

Совєтська система могла б здаватися з-зовні сильною. Але ніщо не є сильне, що тримається на терорі. Під час недавніх виборів багато говорено про визвольну політику. Сьогодні настав час, щоб ту політику здійснювати. Волею українського народу — це наш могутній союзник, якщо ми зуміємо з цього — скористати. Якщо ми не розгорнемо політику, скеровану на визволення українського народу, ми залишимо комуністам могутню зброю, яка є правдою нашою. Вільна Україна допоможе забезпечити волю нам усім. УНСОЮЗ доказав усім вартість єдності.

ВИСТУП В. П. РОДЖЕРСА

Діючий заступник-неприсяжного в столиці генерального прокуратора З'єднених Держав, Вільям П. Роджерс, попередив свою промову кількома дотепами та звернувши увагу, що його промова не призначена для публікації, дав надзвичайно інтересний перегляд заходів уряду країни для повного очищення її від залишків комуністичних шпигунів і зрадників.

ВИСТУП СЕНАТОРА ВІЛЬЯМА С. НОВЛЕНДА

Останнім промовцем на бенкеті був сенатор Вільям С. Новленд, лідер республіканської більшості в Сенаті. Головні думки промови сен. Новленда були такі:

Абрахам Лінколн перед приблизно 100 роками твердив, що ця нація не може залишитися північною і південною. В теперішній атомовій добі ця засада відноситься до всього світу. Від 1945 року комунізм поневолив далішніх 600 мільйонів людей, крім соток мільйонів, поневолених ним уже раніше. Це тільки підтверджує, що шлях угоди (апізмент) не є шляхом миру. Сенатор недовірливий і має великі застереження проти останніх конференцій у Берліні і в Женеві. Але вони дали народам на європейському й азіатському континентах ще одну зайву нагоду пізнати, що зміна осіб в Кремлі в нічому не змінила совєтської політики. Сен. Новленд навіть слова комуністичного прем'єра у Женеві, який за ціну т. зв. миру в Азії домагався, щоб Америка збрала свої договори з Кореєю, Японією, Філіппінами та іншими азіатськими країнами, щоб вона відклікала з Далекого Сходу свої війська та зрелася там своїх баз. В комуністичній пропаганді це називається Азія для азіатців, а на простій мові це означає Азія для комуністів.

Обговорюючи в далішому проблемі колективної безпеки, сенатор Новленд звернув увагу, що для Америки немає великого значення така колективна безпека, як вона була в Кореї, де ЗДА поносили 95% навіть людського татару. Наші союзники, — говорив сен. Новленд — повинні встати і бути порохом.

Недавно у вісниках політичних колах видвигнуто питання договору про ненапад вільних країн з Совєтським Союзом. Він, сен. Новленд, був проти того договору теж і з тих мотивів, бо це означало б продовження неволі для Чехословаччини, Румунії, Польщі, балтійських та інших країн, і України, яка була першою жертвою совєтської агресії. Світ уже не міг би пережити більше Мюнхенів і Ялт. Ніхто і ніде в жадній закутній світу не може відпочивати, як довго існує тиранія. Внутрі совєтської тиранії є сьогодні зерно її власної загибелі і раніше або пізніше вона звалиться. Але тут знову варто пригадати твердження Лінкольна про те, що історія не можна приспирити. Даючи свого часу волю невилікам, Америка забезпечила ту волю і для вільних. Якщо б ЗДА скористали сьогодні з тодішньої мудрості і мужності, вони назавжди позбулися б страху — закінчив свою промову сен. В. Новленд, після чого конвенція влаштувала йому велику овацію.

Гості: мистецька програма

Під час бенкету були представлені публіці, хоч не забирали голосу: проф. Лев Добрянський, голова Українського Конгресового Комітету, перший асистент коміснера Іміграційної Служби мр. Алєн С. Дівейн з дружиною, конгресмен Джан Вільямс з "Волфалто" та інші. Була теж мистецька програма, хоч з уваги на те, що два тижні перед конвенцією відбулася в Карнегі Голлі в Нью Йорку величава ювілейна імпреза, бенкетова програма була обмежена тільки до танцювальних виступів танцювальної групи під проводом п. Володимира Бакада та двох малих братів Бобечків.

Покликаний п. Германом, що раз до слова гол. преде. Д. Галичич зрештешував з кінцевих завваг, а п. Герман, подякувавши всім промовцям, гостям і делегатам за участь в цій імпрезі, передав слово п. Мицикович з Шікаго, який провів кінцеву молитву.

Мр. В. Роджерс, діючий заступник генерального прокуратора З'єднених Держав, подібно, як і м-р О'Коннор, зачав свою промову українською фразою „Пані і Панове“, та говорив про заходи уряду забезпечити країну від п'ятиколонної комуністичної загрози зсередини. Статор Новленд зліва і голова УНСОЮЗ п. Д. Галичич справа уважно прислухаються до твердження цього високого представника уряду.

Два найвищі представники Конгресу З'єднених Держав, — лідер республіканської більшості в Сенаті, сен. Вільям С. Новленд (зліва) і спікер Палати Репрезентантів Джозеф Мартін, були головними американськими промовцями на конвенції УНСОЮЗ. Сен. Новленд промовляв під час бенкету, а спікер Мартін під час сесії.

ЧЕТВЕРТИЙ ДЕНЬ КОНВЕНЦІЇ

ЧЕТВЕРТИЙ ДЕНЬ КОНВЕНЦІЇ

(Четвер, 3-го червня 1954 р.)

Адв. М. Пізнак, голова конвенції, відкривав наради та стверджує, що під час учорашнього бенкету, слухаючи промов американських представників, усі принаймні на тому бенкеті цілком певно відчували та були горді із своєї приналежності до української спільноти та із свого членства в Українському Народному Союзі. Прочитавши ще кілька привітів для конвенції, він відкривав дискусію над звітом головного редактора „Свободи“ д-ра Л. Мишуги.

ДИСКУСІЯ НАД ЗВІТОМ ГОЛ. РЕД. Д-РА Л. МИШУГИ

Павло Заболотний, дел. відд. 371, вважає, що звіт д-ра Л. Мишуги „був ясний і був красний“, тому він пропонує, щоб над тим звітом не дебатовали, але прийняли його без дискусії одностайно і встановили замість.

Делегати відділів 106, 23, 283, 271, 361, 217 та інші підтримують внесок.

Делегат відділу 156-го ставить протилежний внесок та домагався дискусії над звітом д-ра Мишуги.

Вільність делегатів виявляють своє невдоволення з того внеску та домагалися прийняття першого. Д-р Мишуга рекомендує, щоб над внесками не дебатовали, натомість перевести дискусію над звітом, бо краще висловити всі справи, ніж хтонебудь мав би описати мати претенсії, що йому „закрили рота“ та не дали висловитися. Він закликає всіх делегатів, щоб ставили запити в усіх неясних чи сумнівних для них справах.

Адв. Пізнак ставить другий внесок під голосування і хоч тільки кількох делегатів підносять руки та хоч величезна більшість конвенції не бажає дискусії, голова конвенції, на рекомендацію ред. Л. Мишуги, відкривав дискусію та заохочує до запитів.

Тим часом до голосу ніхто не зголошується.

Адв. М. Пізнак викликає до слова делегата відд. 156-го, який ставив внесок, щоб дебатовати над звітом.

Дел. відд. 156-го заявляє, що він не хоче забирати голосу тому, що його внесок перепав.

На повторний заклик адв. М. Пізнака і д-ра Л. Мишуги до слова зголошується делегат невідомого відділу та заявляє, що „між людьми“ часом є опінія, що „Свобода“ є одностайна.

Д-р Л. Мишуга відповідає, що міг би висловити цей закид тільки тоді, якщо він був би сконкретизований та на прикладах написаного в „Свободі“ доказаний. На загальнікові твердження важко відповісти, бо навіть не знає про яку одностайність мова: політичну, релігійну чи організаційну.

Д-р Оренчук, дел. відд. 253, думає, що він буде ретичком усіх не тільки делегатів, але й членів УНС, якщо твердить, що „Свобода“ веде правильну лінію та що вона є найвірнішим відзеркаленням настроїв і почувань американських українців, бо „всі ми стоїмо на платформі „Свободи“.

Юхим Омельченко, дел. відд. 451, твердить, що „так, як ми знаємо“, „Свободу“, у ній ніколи не було одностайності. З свого боку він має тільки побажання, щоб друкувати більше матеріялів про УНС.

Д-р Л. Мишуга відповідає, що „писанням та пропагандою“ про УНСОЮЗ є в „Свободі“ практично все, що там написано, без уваги на те, чи про саму організацію там є згадка. „Свобода“ є органом УНСОЮЗ і кожне добре діло та досягнення „Свободи“ є досягненням УНС.

Дел. відд. 336 з Клівленда, Огайо, звертає увагу на такі недомогання в „Свободі“, як спізнєне поміщення дописів, наводячи конкретний випадок, що допис до „Свободи“ з місцевого життя був висланий 28-го квітня, а надрукований аж 11-го липня.

Д-р Л. Мишуга висловлює це навалюю великої кількості подібних матеріялів у тому часі, а часом і необхідністю поробити деякі висношення щодо допису. Засадничо „Свобода“ друкує по черзі всі дописи з наших громад, якщо вони, очевидно, до друку надаються. Проте, на чотирьох сторінках газети не завжди можна помістити все та в своєму часі.

Андрій Басараб, дел. 213 відд., прохав висношення, чому з відділових оголошення про смерть члена викинено назву погребника.

Д. Галичич, адміністратор „Свободи“, висловлює, що назви погребників, які самі не оголошуються в „Свободі“, викидається теж і з відділових оголошень.

Іван Іванчук, дел. 175 відд., висловлює побажання, щоб „Свобода“ віддавала більше місця згадкам про наших героїв.

Д-р Мишуга висловлює, що „Свобода“ робила б це з найбільшою присміткою, але в цьому повинні їй допомагати члени УНС на місцях. Редакція „Свободи“ постійно до того закликає, проте без більшого результату.

Дел. відд. 117, Семен Кучма, звертається до президії, щоб придержувалася порядку та не розводила дискусії тоді, коли конвенція висловлює виразно проти цієї дискусії. Адв. М. Пізнак закривав дискусію та ставить під головування поставлений вже раніше внесок на прийняття звіту та ухвалу довіря Редакції „Свободи“.

Одною з найважливіших подій на конвенції був виступ сенатора Новленда, лідера урядової республіканської більшості в Сенаті та одного з головних представників американського політичного світу. Сен. Новленд гостро засуджував традиційний російський імперіалізм та з цілою рішучістю твердив, що світ не може на довну мету продовжувати теперішній стан наполовину вільного і наполовину поневоленого і тим самим визволення України є тільки проблемою часу.

ДИСКУСІЯ НАД ЗВІТОМ РЕД. СТ. ШУМЕНКА

Іван Іванчук, дел. 175 відд., зголошується першим до слова в дискусії над звітом ред. „Юкрейніс Віклі“ Ст. Шумейки і висловлює побажання, щоб у цьому англомовному тижневику друкувати більше вісток та інформації про українське життя в поодиноких місцевостях.

Ред. С. Шумейко відповідає, що „Віклі“ не має власного штабу кореспондентів, які могли б такі вістки збирати, а якщо їх в тижневику менше, то це тільки тому, що читачі і члени, головне з-поміж народженої тут молоді, не вважають за потрібне такі вістки надсилати.

Василь Глива, дел. відд. 10, думає, що „Віклі“ добре редаговане і висловлює побажання, щоб збільшити його об'єм, якщо не можна видавати його частіше, ніж раз на тиждень.

Іван С. Антушак, дел. 161 відд., висловлює побажання, щоб у „Віклі“ друкувати місячні фінансові звіти УНС англійською мовою.

Ред. С. Шумейко висловлює, що ця справа належить до УНС та що ті звіти були б друковані, якщо б Головний Уряд висловив таке рішення.

Анна Чопик, дел. 307 відд., завважує, що годі вимагати від ред. „Віклі“ поміщення вісток з життя молоді української генерації на місцях, якщо „ми самі тих вісток не надіслали, або не додали, щоб таке життя розвивалося“.

Теодор Михальчук, дел. 292 відд., ставить внесок, щоб замкнути дискусію над звітом ред. Шумейки та висловити йому довіру.

Внесок підтримують делегати відділів 280, 170 та інших. Конвенція приймає внесок одностайно.

ВИСНОВКИ В СПРАВІ ПРЕСОВОЇ КОМІСІЇ

Адв. Р. Смух стверджує, що досі відносно мало вісток про конвенцію появилосся в місцевій американській пресі. Він бажає би висношення, що в тій справі робить обрана конвенцією Пресова Комісія.

Анна Чопик висловлює, що Комісія зі свого боку робить усе можливе, щоб такі вістки приготувати та передати, але натрапляє на труднощі з боку газет. Вони твердять, що таких і подібних конвенцій відбувається в столиці багато та що сама конвенція чи її перебіг не є жадною цікавою вісткою. Газети насамперед зацікавлені виступами в національних костюмах або національними мистецькими програмами. Все ж таки досі Комісії пощастило чимало таких вісток передати і деякі з них були використані.

ПРИВІТ ВІД ЗУАДК

Д-р Володимир Галав, ексекутивний директор Злученого Українського Американського Допомогового Комітету передає конвенції привіт від того Комітету, підкреслюючи великі заслуги УНСОЮЗ в його створенні та функціонуванні.

Голова конвенції, адв. М. Пізнак, проголошує чергову точку в порядку нарад: звіт Статутної Комісії. Його складає голова Комісії, Д-р Ярослав Падох.

ЗВІТ СТАТУТНОЇ КОМІСІЇ

На основі статті 16 статуту УНСОЮЗ Головний Екзекутивний Комітет призначив Статутну конвенційну комісію в такому складі:

1. п. Осип Бакай, 430 Відділ УНСОЮЗ в Філадельфії, Пенсильванія.
2. д-р Ярослав Падох, 194 Відділ УНСОЮЗ в Нью Йорку, Н. Й.
3. п. Петро Пуцило, 220 Відділ УНСОЮЗ в Шікаго, Іллінойс.
4. п. Осип Чайківський, 473 Відділ в Квібек, Канада.

На своїйому першому засіданні, яке відбулося в дні 27 травня 1954 в готелі Статлер у Вашингтоні, Д. К. Комісія уконституовалася в наступний спосіб:

1. д-р Ярослав Падох — президент,
2. п. Осип Бакай — український секретар,
3. п. Петро Пуцило — англійський секретар,
4. п. Осип Чайківський — член.

Комісія відбула цілий ряд засідань при постійній прильності та допомозі головного представника УНСОЮЗ п. Дмитра Галичича і на них розглянула основний проєкт зміни статуту, приготування і пред'явлення комісії Головним Екзекутивним Комітетом, та велике число т. зв. конвенційних проєктів, виготовлених і присланих до головної канцелярії УНСОЮЗ 35 Відділами Союзу.

Чимало проєктів взаємно себе виключало, багато з них торкалося тих самих проблем. Інші були явно суперечні зі статутом Союзу або з обов'язковими постановами закону. Тому комісія мала багато труду з тим, що б відділити реальні проєкти від проєктів нереальних і ці перші відповідно оформити та підготувати до вирішення Конвенцією.

З повною присміткою доводиться підмітити, що на всіх засіданнях комісії панував дух джентельменського взаємозрозуміння, який допоміг утеретися будь-яких непорозумінь. Всі вирішення комісії були внесені за взаємним розумінням. Комісія піддає їх Високій Конвенції, як вислід сумлінної праці та безсторонного переконання п'яти осіб відданих справі добра нашого ювілейного Українського Народного Союзу з надією, що вона вирішуватиме їх у таких самих

дружнім душі, кермуючись добром не одиниць і не груп, але добром УНСОЮЗ і всього нашого народу.

При цьому ми були б несправедливі, коли б не зложили подяки п. головному представникові УНСОЮЗ, Галичичові, не тільки за його працю вложену в підготовку зміни статуту, бо це був його статутний обов'язок, як головного представника, але за його гармонійну співпрацю з комісією та за виявлену готовість погодитися з думкою комісії навіть тоді, коли вона виявляла погляди відмінні від його власних.

Якщо б приклад співпраці і згоди нашої комісії, зложеної з представників усіх груп нашого багатотисячного союзового членства, заохотив загаль конвенційних делегатів, а з ними і все наше членство до братерського об'єднання і так дуже потрібної співпраці, тоді чергова Конвенція зблизила б нас напевно до ідеалу, про який ми сьогодні мріяти не сміємо: до єдиної союзової громади.

Проекти, складені Статутною Комісією, поділяються на дві групи:

- а) зміна статуту і
- б) доручення або рекомендації для Головного Екзекутивного Комітету згл. Головного Уряду для добра Союзу.

Щодо першої групи треба підмітити, що більшість зміни статуту є подиктована вимогами законів і ми їх мусимо прийняти, якщо Союз має даліше вести діяльність у різних стейтах та провінціях Канади. Велика частина зміни є подиктована наміром скорочення статуту, що б зробити його прозорішим і легким до використання членами. Ще інші зміни є вислідом нашого досвіду і націлені на покращання діяльності і розвитку Союзу. Зміни статуту запропоновані Гол. Екзекутивним Комітетом були відруковані у формі окремої брошури. Статутова Комісія перевела в тих проєктах цілий ряд зміни і поправок і один примірник тих відрукованих проєктів з зазначеними змінами і поправками пред'являє Конвенції, wraz із цим звітом, як залучник число 1.

Щодо другої групи проєктів конвенційних, а саме доручень і рекомендацій запропонованих відділами УНСОЮЗ, то Статутна Комісія оформила їх як 11 окремих резолюцій згл. внесень і їх пред'являє Конвенції, wraz із цим звітом.

Пред'являємо теж список Відділів, які прислали до Головної Канцелярії або до редакції „Свободи“ свої передконвенційні проєкти. В цій списку знайшлося 35 Відділів згл. окрених або стейтових комітетів, яких проєкти були піддані в користування Статутної Комісії.

За Статутною Комісією XXXIII Конвенції УНСОЮЗ:

Д-р Ярослав Падох, президент
Осип Бакай, український секретар
Петро Пуцило, англійський секретар
Осип Чайківський, член.

Вашингтон, Д. К., дні 2 травня 1954.

Продовження звіту Статутної Комісії та дискусії над ним

Поодинокі члени Статутної Комісії наперемінно відчитують пропозиції щодо зміни і доповнень статуту. Над кожну пропозицію переведено дискусію. Комісія запропонує:

„Поправити параграф 16, заміняючи перше речення, яке починається словами „Нижній член“ і кінчить словами „віддільного відділу“, щоб звучало так:

„Член має мати право бути обраним та займати місце делегата на будь-якій конвенції, якщо він є української національності, був активним і добрим членом Українського Народного Союзу впродовж не менше одного року і членом відділу, який репрезентує, не менше шести місяців, найближчих до першого дня конвенції, на яку він був обраний, має понад двадцять один рік віку, вмис читати і писати та має кваліфікації урядника відділу“.

Адв. М. Пізнак відкривав дискусію над цією пропозицією.

Д-р В. Палідвор, дел. 350 відд., зголошується першим до слова та висловлює побажання, щоб подбати про правильну мову в українській частині статуту, бо теперішня його мова звучить, як занадто невільничий переклад з англійського.

Дел. 361 відділу погоджується з пропонованою зміною, але має застереження щодо слова „активний“, бо інтерпретація того слова може принести багато клопотів.

Дел. відд. 320 підтримує запропоновану зміну.

Дел. відд. 371 погоджується з пропонованою зміною та пропонує прийняти її.

Дел. відд. 8 висловлюється проти запропонованої зміни та рекомендує залишити цей параграф так, як був. Він зокрема є проти того, щоб зменшити вимогу членства у відділі з одного року на 6 місяців.

Дел. відд. 117 думає, що поправка є корисна і пропонує прийняти її.

Дел. відд. 252 є проти того, щоб зменшувати час членства у відділі з одного року на шість місяців.

Дел. відд. 356 пропонує викинути з того параграфу фразу „вміс читати і писати“, бо це компроміс нашу організацію та її членів.

Адв. Р. Смух, дел. відд. 221, вважає, що вимогу 21 рік віку ліпше замінити фразою „легальний вік“.

Д-р Я. Падох завважує, що вік ліпше залишити в запро-

Сен. П. Г. Доглес з Глиной розвеселив усіх своїм жартом на початку своєї промови на конвенційному бенкеті УНСОЮЗ. Опісля він говорив про недоцільність вільним світом жадливості українського союзника в боротьбі проти більшовизму та російського імперіалізму і закликав до скеровання американської політики в користь визволення українського народу.

Перед конвенційним бенкетом, відбулось „коктейль парті“ в одному з приміщень готелю Статлер, де відбувалась конвенція і де був бенкет. В цьому „предприйнятті“ взяли участь деякі американські гості, між ними конгресмени Фіген (посередній), п-н О'Коннор (біля нього справа), м-р О'Коннор (ліворуч) і оточені їхніх українських приятелів.

понованій формі, бо кожний стоїть чи провінція Канади може мати законно визначений інший вік, і це дуже комплікувало б справу.

Адв. Смух має ще застереження щодо фрази „Української національності“. Він уявляє, що ця справа вимагає перевірки, бо поняття національності в американській мові означає стільки, що держава належить, отже практично це неможливо, щоб це було в статуті, бо таких членів взагалі нема. Лише діло з фразою „українське походження“.

Олекса Литвиненко, дел. 357 відд., обстоює, щоб додати до того параграфу слово „активний“, обругавшись і та пропонує, щоб право на вибір на делегата на конвенцію мат тільки той член, який упродовж одного року зорганізував щонайменше десять нових членів.

Д-р В. Вишиваний, дел. 361 відд., звертає увагу, що є дві пропозиції: одна оригінальна, а друга із змінами. Пропонує оформити обидві пропозиції та піддати під голосування.

В. Гречук, дел. 217 відд., обстоює, щоб у статуті залишити вимогу „міс читати і писати“.

Дел. відд. 356 пропонує піддати під голосування внесок Комісії з поправками.

Адв. Р. Смух підтримує внесок.

Внесок прийнято більшістю голосів.

Гол. пресид. Д. Галичін виносить, що далші зміни в статуті подиктовані бажанням скоротити цей статут та планою повної перебудови молодечого відділу. До запропонованих змін нема чого багатого ні додавати, ні віднімати. Тому він пропонує обмежити дискусію над усіма параграфами, за винятком 58, який вимагатиме окремого обговорення.

Після того та після короткої дискусії прийнято, більшістю голосів, на пропозицію дел. відд. 301, піддержану дел. відд. 356 зміну параграфу 8.

На пропозицію дел. відд. 8, піддержану делег. відділів 317, 361 і 24 прийнято більшістю 361 голосів проти одного пропозицію зміни пар. 12.

На пропозицію дел. відд. 287, піддержану дел. відд. 277, 24, 361, 14, 300, 167 та 220 прийнято одностайно внесок змінити пар. 26.

На пропозицію дел. відд. 50, піддержану дел. відділів 106, 202, 1, 9, 14 і 5 прийнято одностайно внесок на зміну пар. 33.

На пропозицію дел. відд. 324, піддержану дел. відділів 206, 24, 370, 280, 106, 254 і 130 прийнято внесок змінити параграф 44.

На пропозицію п. Бакуменка, дел. відд. 204, піддержану дел. відділів 130, 314, 320, 6, 14, 304, 8, 207 та інших прийнято одностайно внесок на зміну запропонованих інших параграфів статуту, за винятком 58.

ВИСТУП СЕНАТОРА БІРКА

Тим часом на конвенцію завітав сенатор Т. Бірк, якого представив зібраним заст. гол. пресид. П. Лисогір.

Висловлюючи свою радість з приводу свого побуту на конвенції УНСоюзу, сен. Бірк пригадає, що це вже другий його відвідин на такому великому зборі, бо перший раз він був на конвенції УНСоюзу в Клівленді, виконуючи тоді функції посади начальника того міста. Ному завжди приємно зустрічатись з такими групами, як УНСоюз, що ставлять собі такі високі цілі і такі великі завдання. До українців він має окремі симпатії, бо знає, що вони, відчувши тиск неволі, розуміють найкраще значення волі. Дивлячись на цю конвенцію йому приходить на думку, що в світі немає багато таких місць, де можна так схотіти, як ми тут сьогодні, де можна себе взаємно критикувати та говорити, що нам подобається. Сенатор вірить, що вже недалекі той час, в якому всі народи, а між ними й Україна, діждуться цієї вимірної волі.

ДИСКУСІЯ НАД ПРОПОЗИЦІЄЮ ЗМІНИ § 58

Статутна Комісія запропонувала змінити розділ г) пар. 58, щоб він звучав так: г) На Адміністративний фонд за офіційний орган — 60 центів місячно.

Гол. пресид. Д. Галичін виносить, що ця зміна, себто підвищення 10 центів за „Свободу“ місячно, запропонована у зв'язку з тим, що багато відділів і членів, не тільки в конвенційних проєктах, але й при багатьох інших нагодах висловлювали побажання, щоб УНСоюз приступив до видавання при „Свободі“ відповідного журналу для дітей. Щоб могли ці побажання виконати, а немає жадного сумніву, що вони більше ніж корисні і потрібні, треба відповідних фондів. Збільшення передплати на „Свободу“ на 10 центів місячно всіх тих видачків не покрити, але покрити бодай частину.

Дел. 356 відділу, п. Мирослав Кальба, зголошується першим до слова та заявляє, що „нашою найбільшою блячкою“ є виховання наших дітей. „Свобода“, щоденник, потрапила досі охопити та заспокоїти всі найважливіші потреби старшого членства та частинно теж і молоді. Але дитина, наша надія і наша майбутність, тепер можна б сказати, залишена напризволяще. В цьому напрямку доконче треба щось зробити і делегати повинні поважно застановитись над пропозицією.

Антін Кармазин, дел. відд. 120, хоче сказати слово за тих членів, що ніколи не були на конвенції, бо не могли бути тому, що не вміють ні читати ні писати. Проте, вони зобов'язані передплачувати „Свободу“ і тепер же мали б платити десять центів більше. Він думає, що ті члени повинні бути звільнені від оплати на „Свободу“ і висилку газети треба їм припинити.

Гол. пресид. Д. Галичін виносить, що в цій справі виснесено ухвалу на конвенції вісім років тому і тоді кількасот членів звільнено від передплати „Свободи“. Правда, часом здавалося, що деякі „неграмотні“ члени самі писали в цій справі листи, себто, щоб їх звільнити від передплати, але це вже друга справа. В кожному разі справа підвищення передплати на „Свободу“ до 60 центів місячно була вже на попередній конвенції, але тоді підвищено передплату тільки до 50 центів, отже не дивно, що тепер цю проблему

знову видвинено. Це завжди так було, що будь-яка підвищення оплат для членів натрапляє на велику опозицію і ніколи не є популярна. Все ж така цієї справи не можна оминути і її треба обговорити, а делегати хай рішають так, як їм наказує совість та одержані від членів доручення.

Мартин Малетич, дел. відд. 361, для порядку хоче ствердити, що ініціатива відносно видання при „Свободі“ дитячого журналу вийшла від репрезентативного ним відділу. Про важливість цієї справи зайво говорити, бо вона самозрозуміла. Проте, спостерігаючи помітну опозицію щодо підвищення передплати на „Свободу“ він пропонує застановитись, чи не можна б встановити якийсь інший фонд на ту ціль.

Д. Галичін відповідає, що з нічого не можна створити жадного фонду, бо ж з порожнього не можна налити. Звичайно, залишається ж можливість практиковані раніше добровільної доплати до передплати, але практика вказує, що і ця справа не є занадто популярна та далеко не всі члени беруть у такій акції участь.

Михайло Чагарин, дел. відд. 206, найгарячіше підтримує пропозицію видання дитячого журналу та рекомендує прийняти пропозицію підвищення передплати. Він величесь „Свободою“, з гордістю протиставляю її іншим українським часописам, але коли прийде і до нашого боку дати відповідний вклад у її розбудову, тоді ми вже забуваємо про все. Не можна вимагати від „Свободи“ дальшого розвитку і розбудови, не давши їй на це бодай мінімальних можливостей. Десять центів — сума невелика, але користь з того була б максимальна.

Теодор Михальчук, дел. відд. 292, думає, що в цій справі треба перевести референдум між усіма членами. Бо що з того, як конвенція ухвалить, він сам є за тим, щоб передплату підвищити, але скільки членів на це погодяться і чи справді буде їх більшість? Референдум між членами вяснило б цю справу найкраще.

Олекса Коваль, дел. відд. 299, вважає, що десять центів підвищення не є ніяким надзвичайним тягарем, але значи опінію членів, він переконаний, що більшість є проти, отже він теж проти підвищення.

Іван Кравець, дел. відд. 140, висловлюється проти підвищення.

Анна Прискович, дел. відд. 23, висловлюється проти підвищення і проти журналу.

Ліля Була, дел. 127 відд., висловлюється проти підвищення передплати.

Дел. відд. 8, пригадає, що минулої конвенції наклали на членство 20 центів і тепер знову плянують наложити новий „тягар“. Він говорить в імені старих членів і висловлюється проти підвищення передплати.

Адв. М. Пізнак проголошує перерву в нарадах з уваги на те, що на конвенцію загостив найвищий представник Конгресу З'єднених Держав, спікер Палати Репрезентативів, Джозеф Мартін.

ВИСТУП СПІКЕРА ПАЛАТИ РЕПРЕЗЕНТАНТІВ ДЖОЗЕФА МАРТИНА

Забираючи слово, голова палати репрезентативів висловив свою радість з приводу свого побуту на цій конвенції та погратулював американським українцям за створення впродовж 60 років такої організації, як Український Народний Союз, що впродовж свого існування завжди заступала та обороняла волю. Зрозуміло, що в програмі цієї організації входила у великій мірі воля того народу, якого називає вона носієм. „Ві збірлись в переломному періоді“, — продовжував високий представник американського Конгресу, — в періоді великих проблем, між якими першою є безречність. Ми видаємо кругло 300 мільйонів доларів на нашу збройну силу. Ці гроші можна б використати для краху цілей на благо нашого народу, якщо ми жили б в обставинах миру. Але як довго існує загроза — а вона сьогодні тільки одна, комуністична, — на першому місці мусить бути безпека. І це є ціна нашої безпеки.

Всі народи в світі сьогодні загрожені, а мільйони поневолені за залізною заслоною. Ми не сміємо дрімати, щоб не прокинутись в їхньому положенні. Спікер Дж. Мартін був сам недавно в Європі, він бачив утікачів з-під тираниї, він бачив навіяні докази, як тисячі людей кожного дня ризикують своїм життям, щоб могли відшукати вільного повітря. Він прийшов до переконання, що волю можна тимчасово втратити, але воли ніколи не можна перемогти, бо кінцева й остаточна перемога буде завжди за нею. Ми маємо багато прикладів жертвенної боротьби за волю. Тим народам, які хочуть боротися за свою волю — обов'язком Америки є допомогти. На прикладах боротьби за волю в Азії і в Європі можна ствердити, що ця боротьба буде далеко успішніша, як Америка виконає своє призначення і дасть їм засоби до боротьби. В той спосіб ми ще найуспішніше в теперішніх обставинах можемо не тільки припинити, але й перемогти комунізм. Комунізм бо розуміє тільки силу. Америка не розбудовує своїх збройних сил для агресії, вона не хоче чужих земель, але вона не сміє забувати про загрозу для неї самої. Промовець знає і читає про велику країну за залізною заслоною. П'янір хоче бути вільний. Це неважко, як сьогодні або завтра зможе повестись там активна боротьба. Головне, що з серця українського народу вже ніхто і ніколи не вирве туги до волі, яка у відповідний час може спалахнути вогнем. Нам треба скріплювати ці сили. Кінцева перемога залежатиме теж у відповідній мірі від Ваших власних зусиль до волі країни Вашого походження. Найкращими побажаннями для УНСоюзу та пригадкою про те велике благословення волі, яке ми маємо в цій країні, закінчив найвищий репрезентант Конгресу США свій виступ на Конвенції УНСоюзу.

На цьому голова конвенції адв. М. Пізнак, на бажання делегатів, заряджує перерву нарад та заповідає продовження популудневої сесії четвертого дня конвенції на год. 6.30 ввечір.

ПРОДОВЖЕННЯ ДЕБАТ НАД ЗВІТОМ СТАТУТУ КОМІСІЇ

Вечірню сесію четвертого дня конвенції починає гол. пресид. Д. Галичін заявляю, що Статутна Комісія в порозумінні з Головним Урядом взяла під увагу помітну опозицію делегатів щодо підвищення передплати на „Свободу“ і рішила відтягнути цей внесок на зміну статуту, рекомендувати натомість повернути до давньої практики та проголосувати кожнорічно місяць жовтень щедру добровільну доплату до передплати на „Свободу“, закликаючи рівночасно всіх членів, щоб вони під час цієї кампанії склали на конто добровільної доплати до передплати щедру добровільну пожертву, бодай по два долари від члена. Делегати і урядники відділів повинні включитись кожнорічно в таку кампанію та подбати, щоб між членами їх відділів не було ніодного, який не виконав би того добровільного зобов'язання. Цю справу Статутна Комісія оформила в окрему резолюцію.

Делегат 156 відд. підтримує слова головного пресид. та ставить у цій справі формальний внесок, що його підтримують делегати відділів 117, 68, 260, 366, 96, 39, 360, 5 та інших.

Конвенція приймає внесок одностайно.

На цьому закінчено дискусію над справою змін і доповнень до статуту.

Ухвалені конвенцією зміни і поправки статуту звучать:

Поправки до статуту УНС, ухвалені 23-ю конвенцією §8. — Поправити §8, після чого він матиме наступний текст:

Кожний правно існуючий підпаладний відділ Союзу, що має 75 або більше членів, є управлінським до заступництва і голосування в усіх справах, що будуть порушуватись на конвенції, а саме: відділи, що мають 75 членів вибирають одного

делегата з одним голосом; 76-150 членів — одного делегата з двома голосами; 151-300 членів — двох делегатів з чотирма голосами; 301-1,500 членів — трьох делегатів з шістьма голосами; 1501 і вище чотирьох делегатів з вісьма голосами. Ніякий відділ, але делегат не може мати більше як вісім голосів.

Підпаладний відділ, що має менше ніж 75 членів, щоб здобути заступництво на конвенції, може злучитись з іншим підпаладним відділом, що також має менше ніж 75 членів, і, коли оба так злучені матимуть 75 членів, тоді вони зможуть вибрати одного делегата з одним голосом. Коли злучені відділи матимуть 76 або більше членів, тоді вони будуть управлінським до вибору одного делегата з двома голосами. Якщо ті відділи не уможливили добровільно інше, то той підпаладний відділ, що має більше членів, буде управлінським вибрати делегата, а підпаладний відділ з меншим числом членів — заступника.

Головний Екзекутивний Комітет, видаючи повідомлення про конвенцію, має оголосити, для добра таких підпаладних відділів, усі ті підпаладні відділи, що мають менше ніж 75 членів, з іменами і адресами їхніх урядників.

§10. — Поправити §10, змінюючи перше речення, яке починається словами „Ніякий член“ та кінчиться словами „підпаладного відділу“, щоб звучало так:

„Член має мати право бути обраним та займати місце делегата на будь-якій конвенції, якщо він є української національності або походження, був повноправним членом Українського Народного Союзу впродовж не менше одного року і членом відділу, який він репрезентує, не менше шести місяців, найближчих до першого дня конвенції, на яку він був обраний, має понад двадцять один рік віку, вміє читати і писати та має всі кваліфікації урядника підпаладного відділу“.

Решта §10 повинна залишитись без змін.

§11. — Поправити §11, щоб всі кваліфікації урядника підпаладного відділу.

§12. — Доповнити §12 в такий спосіб, що після першого уступу додається уступ другий, такого змісту:

„Якщо делегат не зможе взяти участі в конвенції, його місце займає заступник. Якщо відділ має більше делегатів, місце перешкоджених займають заступники по черзі найбільше одержаних голосів“.

§26. — Поправити §26 в той спосіб, що після слів „Головними радниками“ вставити слова „і Головними Контрольорами“.

§33. — Поправити §33, заступаючи словом „травень“ слово „березень“ у першому розділі.

§44. — Поправити §44, третій розділ на сторінці 42, щоб звучав так:

„Вони мають депонувати цілі папери до переконання під наглядом головного касира і головного передсідки, або під ключами не менше як двох трестів, які будуть за це відповідальні“.

§44. — Поправити §44, ставлячи кому після слова „найманія“ в четвертому рядку знизу на стор. 41 та заміняючи решту розділу наступно:

„За одобренням Союзового актуарія вони можуть ухвалити сплату вкладок чи належностей на будь-яку форму грамоти, видаваної Союзом, чи уповноважувати виплату дивиденд або розподілу надвишки членам. Вони повинні встановити якусь проценту, якиймають від-значок на грамоту, не вище 5%, річно, сплачений згорі“.

Поправити §44, скреслюючи останній розділ на стор. 42, який починається словами „Якщо на“ і кінчиться словами „нових змін“ на стор. 43.

Поправити останній розділ §44 на стор. 43, щоб звучав як слідує:

„Головний ексекютивний комітет має право кожної хвилини, коли уявляє це за доцільне, впроваджувати такі нові форми грамот і накладати на них такі виладки до Посмертного Фонду і Адміністративного Фонду, які на його думку видаються відповідні; з тим однаке застереженням, що такі нові форми грамот є дозволені законами стейтів чи провінцій, в яких Союз веде діяльність“.

Поправити §44, додаючи на кінець параграфу новий розділ як слідує:

„Якщо б зайшла потреба підпорядкуватись забезпеченням законами чи розпорядками стейтів або провінцій, в яких Союз веде діяльність, головний ексекютивний комітет мусить пристосуватись до тих постанов, хочби прийшлося зробити поправки в грамотах, що слід проголосити в органі Союзу“.

§45. — Поправити §45, задержуючи перші два розділи на стор. 43 і скреслюючи решту параграфу на ст. 44. (Переписати тільки два перші розділи).

В другому розділі того ж §45 змінити число 5,000 на 10,000.

§46-82 і 95-106. — Поправити Статут, заступаючи §46 до 82 включно і 96 до 106 включно наступними новими Артикулами IV і V.

АРТИКУЛ IV. ФОНДИ СОЮЗУ

§46. — Всі гроші мають держати в таких окремих фондах:

- а) Старий посмертний фонд;
- б) Посмертний фонд дорослих;
- в) Посмертний фонд молодечого департаменту;
- г) Сирітський фонд;
- д) Адміністративний фонд;
- е) Запозовний фонд;
- ж) Народний фонд;
- з) Резервний фонд;
- и) Конвенційний фонд.

Усі прибутки чи виплати повинні бути в користь чи в розділ відповідного фонду, до якого гроші належать, а конта тих же повинні бути здержувати окремо, за винятком того, що на власний розсуд головного ексекютивного комітету можуть бути пороблені спільні інвестиції для різних фондів і активи можуть бути змішані, однак підлягають належному розподілу прибутків з інвестицій, відповідно до інвестиційних фондів.

Головний ексекютивний комітет може творити або встановити будь-які інші конта або фонди, що їх на його власну думку і розсудок може вимагати порядяк ведення бізнесу. Головний ексекютивний комітет може злити або злучити в один будь-яких два або більше фондів, з передумовою, що на таку акцію дозволять забезпеченні законами чи розпорядками стейтів і провінцій, в яких Союз провадить діяльність.

СТАРИЙ ПОСМЕРТНИЙ ФОНД

§47. — В цьому фонді мають депонуватись всі гроші, одержані з вкладок на посмертне або гро-

шовних належностей, виплачуваних членами на грамоти старого роду забезпечення на життя. З цього фонду мають бути виплачувані всі претенсії на посмертну запозовку на такі грамоти, і на перенесення на зворот готівки або інші виплати, не передбачені у них же.

§48. — Переписати §60 теперішнього Статуту, за винятком: змінити „Посмертний фонд“ на „Старий Посмертний фонд“; змінити „Новий Посмертний фонд“ на „Посмертний фонд дорослих“.

§49. — Переписати §62 статуту, замінивши назву „Посмертний фонд“ на „Старий Посмертний фонд“.

ПОСМЕРТНИЙ ФОНД ДОРОСЛИХ

§50. — У цьому фонді мають депонуватись всі гроші, одержані з вкладок на посмертне або з грошових належностей, виплачуваних членами на грамоти в дорослому департаменті, інші ніж старий рід забезпечення на життя. З цього фонду мають бути виплачувані (а) всі посмертні запозовки та грошові, позичкові і дозрілі вартості, передбачені в грамотах; однаке з тим застереженням, що перед виплатою будь-якої суми будь-якою спадкоємцями або членами за посмертне чи за вартісні звороти, повинні бути відтягнені від належної суми всі заборгованія Союзом або підпаладному відділові за аклади і за належності та відділові виладки не більше, як за шість місяців, (б) виладки податкові або інвестиційні, зв'язані з нерухомим майном або іншими інвестиційними фондами, (в) переноси на звороти зобов'язання, передбачені ним же, (г), виплати дивиденд або розподіл надвишки для членів.

Коли б признані активи Посмертного Фонду дорослих перевищили 110% повних зобов'язань, включно з резервами на грамотах того ж, тоді Головний уряд на власний розсудок може уповноважити перенесення до Адміністративного фонду суми, яка не перевищує 6,5% вкладок і належностей, одержаних до Посмертного фонду дорослих у попередньому календарному році; однаке з тим застереженням, що сума так перенесена не зменшить платоспроможної пропорції Фонду нище 110%; і з дальшим застереженням, що перенос буде дозволений забезпеченими законами чи розпорядками стейтів, у яких Союз веде діяльність.

ПОСМЕРТНИЙ ФОНД МОЛОДЕЧОГО ДЕПАРТАМЕНТУ

§51. — У цьому фонді мають депонуватись всі гроші, одержані з вкладок на посмертне і належностей, виплачених членами на грамоти в молодечому департаменті. З цього фонду мають бути виплачувані всі претенсії до посмертних запозовок; готівка, позичка або дозрілі вартості, передбачені в грамотах; оплати податкові або інвестиційні, зв'язані з нерухомим майном або іншими інвестиційними фондами; переноси на звороти оплати або на інші цілі, передбачені тим же; і виплати дивиденд або розподіл надвишки членам.

Коли б признані активи Посмертного Фонду молодечого Департаменту мали перевищити 110% загальних зобов'язань, включно з резервами на грамотах того ж, Головний уряд може на свій власний розсудок уповноважити перенесення до Адміністративного фонду суми, яка не перевищує 6,5% вкладок і належностей, одержаних до Посмертного фонду молодечого департаменту в попередньому календарному році; однаке з тим застереженням, що так перенесена сума не зменшить платоспроможної пропорції фонду нище 110%; і з дальшим застереженням, що перенос дозволений забезпеченими законами чи постановами стейтів і провінцій, у яких Союз веде діяльність.

СИРІТСЬКИЙ ФОНД

§52. — Переписати §46 Статуту і змінити „Посмертний фонд“ і „Новий посмертний фонд“ на „Буду-лячий з посмертних фондів“ та додати наступний розділ:

„Процент чи прибуток з інвестицій, здобутий цим фондом у висоті понад 2%, що мають бути виплачені спадкоємцям, повинні бути перенесені до Адміністративного фонду“.

АДМІНІСТРАТИВНИЙ ФОНД

§53. — У цьому фонді повинні бути депоновані: (а) Частина вкладок або належностей, одержаних на грамоти та передбачених на цей фонд, як встановлено в §65.

(б) Гроші, одержані за відзнаки та за інші різноманітні праці або расхунки.

(в) Надвишка резерви на грамотах понад дозволені вартісні звороти, якщо б така існувала, на грамотах, які перестали існувати або були зворені, з тим застереженням, що на грамотах дорослих членів, виданих перед 1-м липня 1950 і молодечих грамотах, виданих перед 1-м липня 1954, сума не повинна перевищити \$15 від \$1000 забезпечення.

(г) Будь-яка надвишка процену, здобута понад суму процену, занятому в Сирітському фонді.

(д) Суми, перенесені з інших фондів Союзу, відповідно до авторизації тим же.

(е) Усі гроші, одержані за офіційний орган.

З цього фонду мають бути виплачувані платні і виладки головних урядників, платні і виладки за офіційний орган, виладки за відбуття річних та інших засідань, кошти відшкодування, книжок і друку, нагород або інші компенсації, виплачувані у зв'язку з придбанням нових членів, належності за колектуванням, всі виладки за правні роботи та всі інші виладки і зобов'язання Союзу, непередбачені іншими постановами.

ЗАПОЗОВНИЙ ФОНД

§54. — У цьому фонді повинні бути депоновані всі виладки, сплачені членами на ту ціль, як передбачено в §68 цього Статуту.

З цього фонду головний ексекютивний комітет може на свій виключний і абсолютний розсудок зарядити виплату будь-якому дорослому членові, повноправному впродовж не менше одного року, та який проживає в З'єднених Державах або в Канаді